

ฟ้าสดใส
วันเด็ก ๒๕๒๓

ISBN - 974 - 7901 - 29 - 3

ฟ้าสดใสเป็นของทุกคนได้
หากตั้งใจ และหวัง

แบบปก อปราชิตา

วันเด็ก ๒๕๒๗

“ฟ้าสดใส”

คณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ

ประจำปี ๒๕๒๗

ผู้จัดพิมพ์

วัยเด็กเป็นวัยเริ่มต้น เป็นวัย
เตรียมตัวเพื่อสร้างความเจริญมั่นคงในชีวิต.
เด็ก ๆ จึงควรริบชวนชวาศึกษา จักได้มี
ความฉลาดรอบรู้ ว่าอะไรคือความดี และ
อะไรคือความเลื่อมเสีย เพื่อสามารถเลือก
เพ้นหยิบยกเอาแต่สิ่งที่ดีที่งามขึ้นมาประพฤติ
ปฏิบัติ ให้เป็นทางนำชีวิตของตนไปสู่ความสุข
ความเจริญได้โดยถูกต้องและสมบูรณ์.

พระคานักจิตรลการโหราน
วันที่ 1 พฤศจิกายน พุทธศักราช 2526

คติธรรม

สำหรับวันเด็กแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๖๗

เด็กดี	ชอบเชื่อถ้อย	ทำตาม สอนเอย
เป็นศรี	เกียรติยศยาม	ใหญ่ป้อม
แก่	ถิ่นครอบครัวร่วม	เลศยก ย่องนา
ชาติ	มันเพราะรุ่นน้อง	มุ่งเน้นศึกษา.
เด็ก	หาความรู้เชี่ยวชาญ	เชิงมรร - ยาทเอย
ฉลาด	ปรับตนทัน	เหตุฉ้วน
ชาติ	เจริญทุกฝ่าย, อัน	ตรายอับ จนแล
มั่นคง	เพราะราษฎร์ล้วน	รักพร้อมสามัคคี.

(สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ)

สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

วัดราชบพิธสถิตมหาสีมาราม

กรุงเทพมหานคร

คำขวัญของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี
ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๒๗

รักวัฒนธรรมไทย ใฝ่ดี มีความคิด
สุจริต ใจมั่น หมั่นศึกษา

พลเอก

(เปรม ติณสูลานนท์)

นายกรัฐมนตรี

คำขวัญวันเด็ก ประจำปี ๒๕๖๗
ของ
ฯพณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

เด็กจะต้องมีวินัย มีใจซื่อสัตย์ มีความขยันทำงาน มีความ
รับผิดชอบต่อหน้าที่ รู้จักเก็บออม ใช้จ่ายทรัพย์อย่างประหยัด รู้จักคิด วิचारณ์
ตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล มีความอดทนอดกลั้น มีความกล้า
ที่จะคิด ทำ ริเริ่มสร้างสรรค์สิ่งที่ดีถูกต้อง รู้จักเสียสละความสุขส่วนตนเพื่อ
ประโยชน์สุขของส่วนรวม

เด็กไทยในวันนี้จึงต้องฝึกฝนตนเองให้เป็นเด็กดี ประพฤติปฏิบัติ
แต่สิ่งที่ดีงามจนเกิดเป็นนิสัย เพื่อเตรียมตนเตรียมใจไว้รับภาระหน้าที่อัน
สำคัญต่อความมั่นคง ความอยู่รอดของชาติบ้านเมืองในอนาคต ให้สมกับ
ที่ผู้ใหญ่มุ่งหวังและไว้วางใจ

(ชวน หลีกภัย)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญวันเด็ก ประจำปี ๒๕๖๗

ของ

นายขุนทอง ภูผิวเดือน

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

เด็กในวันนี้ ต้องเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวันหน้า
เด็กจะมีค่า ถ้ามีความรู้คู่กับความดี

(นายขุนทอง ภูผิวเดือน)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญวันเด็ก ประจำปี ๒๕๖๗
ของ
นายสัมพันธ์ ทองสมัคร
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

บรรพบุรุษได้ถ่ายทอดวัฒนธรรมอันเป็นมรดกอันล้ำค่า
ให้ชาติไทยดำรงคงอยู่จนถึงปัจจุบัน การกิจที่สำคัญยิ่งประการหนึ่ง
ของเด็กไทย ก็คือจะต้องสืบทอดมรดกเหล่านั้นไว้ เพื่อรักษา
เอกลักษณ์แห่งความเป็นชาติไทยให้คงอยู่ตลอดไป

(นายสัมพันธ์ ทองสมัคร)
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

คำขวัญ
ของ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
ในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๒๗

เด็กย่อมเป็นที่รัก และเป็นความหวังของผู้ใหญ่ ในการนี้
ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ จึงต้องมีความเข้าใจ และร่วมมือกันในการพัฒนา
เด็กให้เป็นพลเมืองดีในระบอบประชาธิปไตย โดยเด็กจะต้อง
พยายามศึกษาเล่าเรียน ประพฤติตนเป็นคนดี มีระเบียบวินัย
ผู้ใหญ่ก็ต้องให้ความรัก ความเมตตา และเอาใจใส่ในความเจริญ
ความเติบโตของเด็กอย่างจริงจัง

(นายสมาน แสงมลิ)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

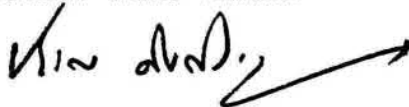
คำนำ

ประเทศไทยเริ่มจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ แต่ปี
นอกจากจะมีกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ความรู้ และความบันเทิง เพื่อการพัฒนาจิตใจของเด็ก
แล้ว จะมีการจัดพิมพ์หนังสือเล่มหนึ่งเป็นพิเศษสำหรับโอกาสนี้ รู้จักกันทั่วไปว่า หนังสือ
วันเด็ก ในระยะหลังคณะกรรมการจัดพิมพ์หนังสือวันเด็ก ได้ให้ชื่อหนังสือซึ่งจัดพิมพ์
แต่ละปี ให้แตกต่างกันไป เช่น เขาวทศน์ (หนังสือวันเด็ก พ.ศ. ๒๕๒๒) หัวใจชาติ
(หนังสือวันเด็ก ๒๕๒๔) วันเด็ก ๒๕๒๕ รัตนโกสินทร์ (หนังสือวันเด็ก พ.ศ. ๒๕๒๕)
และรุ่งอรุณ (หนังสือวันเด็ก ๒๕๒๖)

คณะกรรมการจัดพิมพ์หนังสือวันเด็ก พ.ศ. ๒๕๒๗ ได้กำหนดให้ชื่อหนังสือ
วันเด็กปีนี้ว่า “ฟ้าสาดใส” มีความหมายต่อเนื่องจาก “รุ่งอรุณ” ว่า หลังจากรุ่งเช้าแล้ว
ฟ้าก็สาดใสแจ่มกระจ่าง เปรียบได้กับช่วงชีวิตในวัยเด็ก ความหมายอีกประการหนึ่งของ
“ฟ้าสาดใส” คือ จิตใจซึ่งปราศจากความเศร้าหมอง และขุนมัวเพราะ ความโกรธ ความ
เกลียด อิจฉาริษยา ความวิตกกังวล เพราะแก้ปัญหาของตนเองไม่ได้ เราจำเป็นต้อง
พากเพียรกล่อมเกล่าจิตใจตนเอง ให้อยู่ในสภาพ “ฟ้าสาดใส” อยู่เสมอ การอ่านหนังสือ
ที่ดี จะช่วยในเรื่องนี้ได้มาก

คณะกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็กแห่งชาติประจำปี ๒๕๒๗
สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ
พระราชทานพระบรมราโชวาท สำนึกในพระกรุณาคุณ สมเด็จพระสังฆราช ที่ได้ประทาน
พระคติธรรม ขอขอบคุณ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ และปลัดกระทรวงศึกษาธิการที่ได้มอบคำขวัญ
ลงพิมพ์ในหนังสือเล่มนี้ ขอขอบคุณผู้เขียนเรื่อง ผู้เขียนภาพประกอบ ผู้จัดทำ ผู้จำหน่าย
หนังสือ ขอขอบคุณทุก ๆ ท่านที่มีส่วนร่วมในการจัดทำและจำหน่ายหนังสือเล่มนี้

ขอแสดงความปรารถนาดี แก่เด็ก ๆ ทั้งหลาย ตลอดจนผู้ปกครองเด็กที่อ่าน
หนังสือเล่มนี้ ให้ประสบสภาพ “ฟ้าสาดใส” ชั่วกาลนาน

(นายประคัล ดันติวงษ์)

ประธานคณะกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก ๒๕๒๗

สารบัญ

หนังสือวันเด็ก ๒๕๒๗ “ ฟาสดใส ”

เด็ก ๆ รู้ไหมว่า...	ดร.ระวี ภาวิไล	๑๒
ชอบเรื่องเพื่อน เชิญทางนี้	คุณหญิงศรีนาก สุริยะ	๑๔
พระเจ้าจิ้งผิง	สลาย โรจนสโรช	๒๒
คิดเล่นเห็นสนุก	ไตรเดช คุปตาภา	๒๖
ชีวิตเร้นลับของจอมเผด็จการ		
อิตเลอร์แห่งเยอรมัน	สมปอง คงชัย	๓๐
เสียงฝน	คุณหญิงเบญจา แสงมลิ	๓๕
ย่าของผม	รสา วงศ์ยังอยู่	๔๖
แต่...ดาวดวงนั้น	เรื่องอุไร กุศลาสัย	๕๓
เสียงกลางดึก	ศรีสุรางค์ พูลทรัพย์	๖๓
วันยาย	บุญนำ บุญเสริญ	๗๐
ประหยัดได้ใจสบาย	ประไพร์ เทพธรรานนท์	๗๖
โชคของโด้ง	ประนอม เอี้ยวถาวร	๘๕
จดหมายจาก “ยูโซะ” เด็กชาย		
ชาวเกาะ	สมพงษ์ พงษ์กิจ	๙๕
บันทึกความประทับใจในสัปดาห์		๑๐๓

เด็ก ๆ รู้ไหมว่า

เด็ก ๆ รู้ไหมว่า

โลกนี้ สรรพสิ่งต่าง ๆ

พักกลางวัน มีเมฆ และ สายรุ้ง

พักกลางวัน มี เดือน ดาว และ ทางช้างเผือก

ผีเสื้อ บิน ร่อน ตาม พุ่มไม้ ดอก

ฝูงแมลงปอ ลอย อยู่ใน แสง แดด

นก ร้อง ร้อง กัน

เมื่อ เรา แห้ง และ แห้ง พัง

เรา มี ความ สุข

เรา รัก โลก นี้

และ เรา รัก ชีวิต

เด็ก ๆ รู้ไหมว่า

ผู้ใหญ่หลายคน น่าสงสาร

เพราะเขา มองไม่เห็น เมฆ สาดรุ้ง

เดือน ดาว ทางช้างเผือก

ผีเสื้อ แมลงปอ แสงแดด รุ้งทอไป

เขาไม่ได้ยิน เสียง นกร้อง

รุ้งทอไป

เพราะเขา เห็น แต่ ตัวของเขาเอง

เขาได้ยิน แต่ เสียง ของเขาเอง

มันโตเต็มโลก

มันก้องเต็มฟ้า

เขาคงไม่มี สุข

เขาไม่รักโลกนี้

และ ไม่รักชีวิตนี้

ว. ธีรพันธุ์
กมล งาม ๒๕๒๕

ข้อบเรื่องพิเศษ

เส้นทางนี้.

คุณหญิงศรีนาถ สุริยะ

๑. พม่าตกเขมร

พจนานุกรม อธิบาย คำ “ตกเขมร” ว่า การนุ่งผ้าหยักรั้ง
ขึ้นไปเหนือหัวเข้า

ดังนั้นคนชาติใด ๆ ไม่จำเป็นต้องเป็นเขมรก็มีสิทธิตก
เขมรได้

ชาวพม่าทั้งหญิงชายนุ่งโสร่งยาวเป็นเครื่องแต่งกายประจำ
ชาติตั้งแต่โบราณมาจนถึงปัจจุบันนี้ เมื่อคนไทยเขียนรูปพม่าหรือเล่น
ละครเกี่ยวกับพม่าก็จะให้คนแสดงเป็นพมานุ่งโสร่งปล่อยชายทั้งเวลา
สงบและเวลาทำสงคราม

ตามความจริงแล้ว เวลาพม่าทำงานหนักตลอดจนออกศึก
เขาจะเอาชายโสร่งม้วนขึ้นมาเหน็บไว้ข้างหลัง เหมือนคนไทยนุ่งผ้า
โจงกระเบน

ข้าพเจ้าได้เห็นภาพเขียนบนฝาผนังที่โบราณสถานแห่งหนึ่ง
ในเมืองพุกาม ประเทศพม่า เป็นภาพแสดงการยกทัพของพม่าใน
สมัยโบราณ พวกทหารนั่งโสร่งตลบชายขึ้นโจงกระเบน ชายผ้า
เสมอหัวเข้าไม่หยักครั้งที่เดียว ข้าพเจ้าถามคนนำเที่ยวชาวพม่าว่า
เขานั่งอย่างไร เขาก็นั่งให้ดูอย่างคล่องแคล่ว แสดงว่านั่งเป็น เขา
บอกว่าในปัจจุบันนี้เวลาคนเดินลุยน้ำหรือยกของหนัก เขาก็จะนั่ง
อย่างนี้แต่ถลกสูงเหนือหัวเข้า

เพื่อเป็นหลักฐานแน่นอนข้าพเจ้าจึงได้ถ่ายรูปภาพเขียนฝาผนังและรูปชาวพม่าผู้หยั่งกรังเอามาด้วย

ข้าพเจ้าคิดว่า จากสิ่งที่เห็นและคำชี้แจงเหล่านี้ น่าจะเชื่อได้ว่าเมื่อพม่าทำศึกคงจะไม่มุ่งสร้างรุ่มร่ามอย่างที่เรเคยเข้าใจมานานแล้ว

๒. พระเจ้ากรุงลงกามีหน้าเดียว

พระเจ้ากรุงลงกา คือ ท้าวราพณ์ คนไทยรู้จักดีในนามของทศกัณฐ์ ซึ่งแปลว่า ๑๐ กอ

ท่านผู้นี้มีลักษณะแปลกพิเศษ คือ มี ๑๐ คอ บางครั้งก็เรียก ๑๐ หัว คือ ทศเศียร บางครั้งเรียก ๑๐ หน้า คือ ทศพักตร์ นอกจากนี้ยังมี ๒๐ มือ

ถ้าเป็นความจริง ท่านผู้นี้ต้องทนทุกข์ทรมานมาก เวลานอนจะพลิกตัวก็เกะกะมือ จะนอนตะแคง หัวก็ทับกัน ฯลฯ

ข้าพเจ้าเคยรู้เรื่องราวมเกียรติตั้งแต่เด็ก เมื่อเติบโตก็ดูโฉนดภาพฝาผนังที่วัดพระแก้ว แต่ไม่เคยสงสัยว่าทศกัณฐ์จะมี ๑๐ หัว

จริงหรือไม่ เป็นแต่สงสัยว่า ถ้ามี ๑๐ หัว หัวจะเรียงกันเป็นแถว ๆ
หรือมีหัวอย่างหัวโขน

เมื่อหลายปีมาแล้วข้าพเจ้าได้รู้จักและคุ้นเคยกับผู้หญิง
ชาวศรีลังกาที่ในกรุงเทพฯ เธอเป็นคนมีการศึกษาและเป็นภริยา
ข้าราชการสถานทูตศรีลังกา วันหนึ่งเรากุยกัณเรื่องรามเกียรติ์เพราะ
กรุงลงกาเมืองทศกัณฐ์ ก็คือ ประเทศศรีลังกาเอง

เธอพูดว่า คนเป็นอันมากเข้าใจผิดว่าทศกัณฐ์มี ๑๐ หน้า
หรือมี ๑๐ หัว ความจริงเป็นส่วนงานการเขียนหนังสือในสมัยโบราณ
ซึ่งแปลว่า เป็นคนมีมันสมองมากกว่าคนธรรมดา ๑๐ เท่า ก็เป็นคน
ฉลาดมาก ส่วนที่ว่ามี ๒๐ มือ นั้นหมายถึง เป็นคนสามารถในการ
บริหารการงานต่าง ๆ เหมือนมีมือ ๒๐ มือ

ท่านจะเชื่อหรือไม่ ก็น่าจะได้รับฟังไว้บ้าง

นอกจากหญิงผู้นี้ ข้าพเจ้ายังได้อ่านบทความในหนังสือ
นารายณ์สิบปาง ซึ่งรวบรวมโดยคุณประพันธ์ สุนทรชาติ และท่าน
ได้นำบทความของผู้ใช้นามปากกาว่า ข.อ.ย. ซึ่งเขียนลงในหนังสือ
พุทธโฆษา เล่าว่า ทศเศียร แปลว่า มีศีรษะสวมมงกุฎ ๑๐ ยอด
คือ เป็นพระเจ้าแผ่นดินมีประเทศเป็นเมืองขึ้นถึง ๑๐ เมือง

คำสันนิษฐานหรือคำเปรียบเทียบก็น่ารับฟังเช่นเดียวกัน

๓. พาลี สุครีพ และหนุมาน เป็นชาวป่า ไผ่ไร่ลิง

เราเคยทราบจากเรื่องรามเกียรติ์มาช้านานแล้วว่า พาลี สุครีพ และหนุมานเป็นพญาวานร คือ เป็นลิง นอกจากนี้บริวารทั้งหลายตลอดจนแม่ทัพ นายกอง ก็ล้วนแต่เป็นลิงทั้งสิ้น

แต่ความจริงนั้น “วานร” มิได้แปลว่า “ลิง” แต่อย่างเดียวยังหมายความว่าอื่นได้ด้วย

ท่านผู้รู้ภาษาบาลีและสันสกฤต อธิบายให้ข้าพเจ้าฟังว่า ถ้าแยกศัพท์ออกแล้วจะมีรากศัพท์อยู่ ๒ คำ คือ “วน” แปลว่า ป่า “นร” แปลว่า คน

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงอธิบายความหมายไว้ในพระราชนิพนธ์ลิลิตนารายณ์สิบปาง พอดีสรุปได้ดังนี้

“วานร” เป็นคนผิวดำ ผมหยิก ริมฝีปากหนา คล้ายเงาะป่าในเมืองไทย มีถิ่นพำนักอยู่ในดินแดนริมเทือกเขาอินทโยธ (ตอนกลางของประเทศอินเดีย)

ท่านผู้ชำนาญปากกาว่า ย.อ.ย. ซึ่งเขียนบทความลงในหนังสือยุทธโกษก็อธิบายว่า คนเผ่า “วานร” รูปร่างเล็ก ผิวสีดำนแดง (เหมือนคนในแหลมมลายู)

ชนชาติที่เรียกคนพวกนี้ว่า “คนป่า” คือ คนภาคเหนือของอินเดีย คนเผ่านี้มีผิวกายสีขาว เพราะสืบเชื้อสายมาจากชาวอารยัน

ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของยุโรป เมื่อเข้ามาอยู่ทางเหนือของอินเดีย
นาน ๆ เข้าก็เป็นชาวอินเดียซึ่งมีประเพณีและวัฒนธรรมสูงกว่าชาว
อินเดียดั้งเดิมซึ่งอยู่ในภาคกลางและภาคใต้

พวกอินเดียเชื้อสายอารยันนี้ มีศาสนา มีภาษาพูดและภาษา
เขียน คือ ภาษาสันสกฤต กล่าวคือ มีการศึกษาและวัฒนธรรมความ
เป็นอยู่สูง จึงเรียกคนที่ด้อยกว่าว่า “คนป่า”

ท่านจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม น่าจะรับฟังไว้เพื่อพิจารณาหา
เหตุผลและศึกษาเพิ่มเติม

๔. ชาวนครลงกา เป็นมนุษย์หรือเป็นยักษ์

ชาวนครลงกาเป็นคนผิวดำ รูปร่างสูงใหญ่กว่าคนเผ่าวานร
และคนผิขาวทางภาคเหนือของอินเดีย

นอกจากผิวยังมีผมหยิกหยอง นิ้วยศและรบเก่ง เป็นที่
หวาดกลัวและเกลียดชังของมนุษย์เผ่าอื่น ๆ

ผู้แต่งเรื่องรามเกียรติ์ เรียกพวกนครลงกาว่า “ยักษ์”
พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงสันนิษฐานว่า
พวกชาวลงกานี้ก็คือน คนผิวดำซึ่งคล้ายกับคนบางเผ่าในแอฟริกา
ชาวอารยันซึ่งเป็นคนอยู่ภาคเหนือเกลียดชังมากจึงตั้งชื่อว่า “ยักษ์”

ท่าน ย.อ.ย. อธิบายว่า พวกลิงกาเป็นคนด่าๆ มีผิวดำกว่าพวกเผ่าวานร ชอบแต่งเครื่องประดับทำด้วยทอง เช่น กำไลสร้อยคอและสร้อยข้อมือ ลักษณะเหมือนคนผิวดำในแอฟริกา

แขกดำเผ่านี้ยังมีหลงเหลือตามเกาะในมหาสมุทรอินเดียซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเกาะลังกา

ตามที่กล่าวมาแล้วนี้ “ยักษ์” ในเรื่องรามเกียรติ์ก็คือมนุษย์นั่นเอง

ท่านผู้อ่านคงจะรำคาญใจว่า ข้าพเจ้ามีความประสงค์อย่างไรจึงจะพยายามเปลี่ยนความเข้าใจของคนไทยที่มีมาช้านานให้เข้าใจไว้เร็วไปจากเดิม

ความประสงค์ของข้าพเจ้าก็คือ อยากให้เยาวชนได้รับรู้เรื่องหรือแนวความคิดที่แตกต่างไปจากที่เขาเคยรู้

เขามีสิทธิ์ที่จะไม่เชื่อ

ถ้าเขาอยากคัดค้าน เขาจะได้ค้นคว้าหาข้อมูลมาคัดค้าน ข้าพเจ้าอยากเห็นเยาวชนใช้สติปัญญาหาเหตุผล อยากให้เขารู้จักเปรียบเทียบศึกษาแนวความคิดของแต่ละบุคคลด้วยใจเป็นธรรม

พระเจ้าจิ้งผิง

สลวย โรจนสโรช

แต่ปางหลังครั้งจิ้งเก๋เล่าแกลง
มีกษัตริย์นามแจ้งว่าจิ้งผิง
ทรงปรารภว่าพระองค์ทรงแก่จริง
“เรานั้นทั้งเวลาผ่านอนนานไป
ชนมายุล่วงขราม่าเจ็ดสิบ
ทางข้างหน้า ไกลดิบกกลับมืด ได้
มันมืดมืดเหมือนชีวิต ไม่มีไฟ
มาจุดนำทางให้เราก้าวเดิน
แม้เราอยากศึกษาหาความรู้
มานึกดูสายไปได้เพียงเนิน
ดูเวลาอนิจจาสิ้นเหลือเกิน
จึงหาความเพลิดเพลินไปวันวัน”

เสนาบดีผู้ใหญ่ได้ฟังจบ
ยกมือขึ้นเคารพกษัตริย์นั้น
“มิดเกิน ไปแล้วทำไมจะได้หัน
ดวงตะวันลับนภาแล้วข้าพระองค์
ขอได้ทรงจุดเทียนไขไว้สักเล่ม
ความมืดเข้มคงจะจางกันทางหลง”

กษัตริย์ก็รู้ว่า “เราเล่าตามตรง
ไม่เจาะจงพูดเล่นเผลอจ้ะ”

“ข้าพระบาททูลบังอาจล่อกษัตริย์
เมื่อคำรัสถึงความในพระทัยว่า
ทางชีวิตมีมิดเพราะชรา
ด้วยหนทางข้างหน้านั้นขาดไฟ
อันความรู้ประสงค้อยู่ใครศึกษา
จะทรงทงเวลาหรือ โฉน
การศึกษาเมื่อเวลายังเยาว์วัย
เปรียบอาทิตย์อุทัยรุ่งอรุณ
อันความรู้บู้นพันพาค้นคว้าต่อ
มีเวลาเหลือพอสนับสนุน
วันข้างหน้าได้วิชามาเป็นทุน
ช่วยคำจุนชีวก้าวหน้านาน
หากเข้าไปเป็นหนุ่มใหญ่ใครศึกษา
ด้วยเวลาน้อยไปไม่แตกฉาน

จะเลือกสรรวิชาเฉพาะเหมาะกับงาน
เปรียบตะวันผันผ่านเลยเที่ยงวัน
ยามชราเวลานั้นน้อยนิด
หากจะคิดติดตามความรู้
อันความรู้ได้ยามแก่ก็เปรียบกัน
กับแสงเทียนน้อยอันจะนำทาง
แสงริบหรี่ก็ยังดีกว่ามืดมิด
แม้เพียงแสงน้อยนิดเรืองสว่าง
พอได้ใช้เพียงแสงที่เลื่อนลาง
รู้ว่าโลกนั้นกว้างหนทางไกล
อันความรู้มากมายไม่จบสิ้น
เวลามีปีกบิน ไม้รอได้
หากเมื่อเขารับห้วงดักดวงไป
เป็นกำไรชีวิตโปรดคิดดู
แม้เติบโตใหญ่โตว่าศึกษาจบ
ยังกลับพบสิ่งใหม่ที่ไม่รู้
แสงตะวันเที่ยงวันส่องทุกช่องคู
ก็ยังลึกสุดคูไม่เห็นปลาย
หากเวลาข้างหน้ายังมีมาก
คงไม่ยากศึกษาวิชาหลาย
ปล่อยเวลาผ่านไปให้เสียตาย
ตะวันบ่ายเวลาลับ ไม่กลับคืน”

คิดเลขเร็ว ลึกลับ

ไทรเดช กุปตาภา

น้อง ๆ เคยเล่นเหมือนพี่ต่อไหมครับ พี่ต่อดัดกระดาษเป็นเลข ๘ ได้สี่ตัวครับแล้วเอามาใช้ทีเดียวทั้งสี่ตัว แต่จะใช้เครื่องหมายบวกลบคูณหารมาช่วยด้วยก็ได้พี่ต่อไม่ขัดข้อง น้อง ๆ เอาเลข ๘ มาทำอย่างไรกันครับจึงจะได้จำนวนต่าง ๆ กัน ตั้งแต่จำนวนต่ำสุดเป็น ๐ จนถึงจำนวนมากที่สุดเป็นเท่าไรนะครับ

พี่ต่อก็ไม่ทราบเหมือนกัน แต่พี่ต่อจะเอาเลข ๘ มาทำให้น้อง ๆ ดูเป็นตัวอย่างนะครับ

$$๑. ๘๘ - ๘๘ = ๐$$

เห็นไหมครับ พี่ต่อใช้เลข ๘ สี่ตัวจริง ๆ แต่พี่ต่อใช้เครื่องหมายลบเข้าช่วย

$$๒. \frac{๘๘}{๘๘} = ๑$$

นี่ก็อีกเหมือนกัน พี่ต่อใช้เลข ๘ สี่ตัวเห็นไหมครับ

$$๓. \frac{๘}{๘} + \frac{๘}{๘} = ๒$$

พี่ต่อใช้เลข ๘ สี่ตัวอีกเหมือนกัน คราวนี้พี่ต่อทำให้ได้ผลเป็นจำนวน ๒ เห็นไหมครับ

$$๔. \frac{๘+๘+๘}{๘} = ๓$$

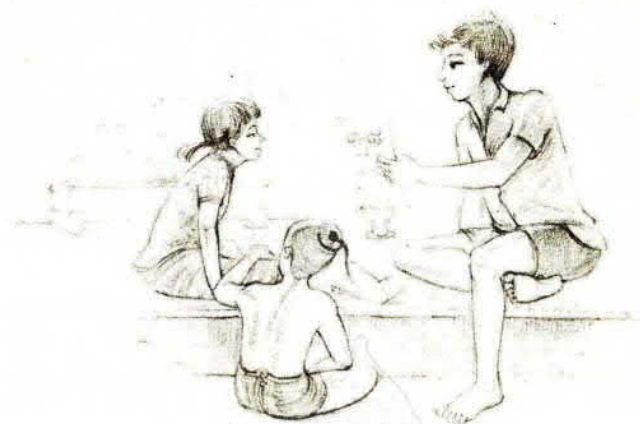
น้อง ๆ เห็นหรือไม่ครับ พี่ต่อใช้เลข ๘ สี่ตัวเท่านั้น พี่ต่อก็ทำให้เกิดค่าเป็น ๓ ขึ้นมาได้

น้อง ๆ ลองคิดดูสิครับ สนุกมากครับ บางทีป็นี่ทั้งป็น้อง ๆ อาจจะใช้เลข ๘ สี่ตัวนี้หาจำนวนต่าง ๆ ได้มากมายทีเดียวครับ และถ้าน้อง ๆ เรียนเรื่องเลขยกกำลังแล้วละก็ ยิ่งหาได้เป็นล้าน ๆ เทียวครับ

โจทยโบราณมากข้อหนึ่งเขาให้เอาเลข ๘ สี่ตัวนี้ละครับ ให้เขียนอย่างไรก็ได้ให้ออกมาเป็นจำนวน ๑๐๐๐ โจทย์ข้อนี้มีมาตั้งแต่สมัยคุณปู่ของคุณปู่ของคุณปู่ น้อง ๆ เกิดที่เดียวนะครับ

เขาว้าใครคิดได้ละก็เก่งมากทีเดียว

วันนี้เป็นวันเด็ก น้อง ๆ ก็มีกิจกรรมต่าง ๆ มากมาย ก่ายกอง น้อง ๆ ทดลองคิดเฉลยปัญหาฉลองวันเด็กบ้างสิครับ

น้อง ๆ ฟังพี่ต่อนะครับ พี่ต้อมีตัวเลข ๘ นะครับอยู่สี่ตัวด้วยกัน พี่ต้อสามารถใช้เลข ๘ พร้อมกันสี่ตัวเขียนออกมาเป็นจำนวน ๑, ๒, ๓, ได้้นะครับ แต่เราต้องใช้เครื่องหมายบวก ลบ คูณหรือหารเข้าช่วยได้ เช่น

$$๘๘ - ๘๘ = ๐$$

เห็นไหมครับ พี่ต้อใช้ตัวเลข ๘ พร้อมกันสี่ตัวกับเครื่องหมายลบ หรือน้อง ๆ จะใช้ตัวเลข ๘ สี่ตัวกับเครื่องหมายหารและเครื่องหมายลบก็ได้้นะครับ เช่น

$$\frac{๘}{๘} - \frac{๘}{๘} = ๐ \text{ อีก}$$

เห็นไหมครับ พี่ต้อใช้เลข ๘ สี่ตัวเขียนออกมาแล้วเท่ากับจำนวน ๑ ก็ได้ ดังนี้ $\frac{๘๘}{๘๘} = ๑$

จะให้เขียนด้วยเลข ๘ สี่ตัวออกมาเป็นจำนวน ๒ ก็ได้
นะครับ ดุสิตครับ

$$\frac{๘}{๘} + \frac{๘}{๘} = ๒$$

พี่ต่อเขียนตัวเลข ๘ สี่ตัว กับเครื่องหมายหารและ
เครื่องหมายบวก

น้อง ๆ ลองคิดสิครับว่า น้อง ๆ จะทำเลข ๘ สี่ตัวให้เกิด
จำนวนอะไรได้บ้าง ลองแข่งขันกันดูสิครับ จำนวนสูงสุดที่น้อง ๆ
จะเขียนได้เป็นจำนวนเท่าใดครับ ลองทำดูนะครับ

ถ้าน้อง ๆ จะเขียนจำนวน ๑๐๐๐ โดยใช้เลข ๘ สี่ตัวเขียน
ได้อย่างไรนะครับ โจทย์ข้อนี้เป็นโจทย์โบราณมากตั้งแต่สมัยคุณปู่
ของคุณปู่ของคุณปู่ของน้อง ๆ เกิดอีกนะครับ ใครคิดได้เขาว่าเก่ง
มาก ๆ ครับ

พุทธภาษิต

อตฺตสนฺเตปี นาสุมเส

ไม่ควรไว้ใจคนที่สร้างทำสงบสงี่ยม

ชีวิตเร้นลับของจอมเผด็จการ อิตเลออร์แห่งเยอรมัน

สมปอง กงชัย

..... ดูจากภายนอก เป็นคนก้าวร้าว เกรี้ยวกราด และมุทะลุ แต่ในความรู้สึกส่วนลึกที่แท้จริง เขากลับเป็นคนอ่อนแอ สิ้นหวัง โดยเฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้าสตรีที่เขารัก....

สงครามโลกครั้งที่ ๒ จบสิ้นไปนานแล้ว แต่พิษสงของความทารุณโหดร้ายต่อชีวิตและทรัพย์สินยังปรากฏเป็นอนุสรณ์เตือนใจให้คนยุคปัจจุบันรำลึกถึงเหตุการณ์ในอดีตอยู่เสมอ ๆ และหากรู้รายละเอียดเพิ่มเติมก็จะพบว่า ความเสียหายที่ชาวโลกได้รับระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๓๙-๑๙๔๕ นั้น เกิดจากการกระทำของบุคคลผู้มักใหญ่ใฝ่สูงชาวเยอรมันผู้หนึ่ง ซึ่งรู้จักกันในนามของ “อิตเลออร์” ที่ใคร ๆ ก็จำได้ว่าบทบาทของบุคคลผู้นี้ในฐานะผู้นำของชาวเยอรมัน มีความเลียบขนาดเพียงใด มีหลักฐานมากมายปรากฏให้ศึกษากันอยู่แล้ว แต่เรื่องราวที่จะนำมาเล่าให้ฟังวันนี้ เป็นชีวิตอีกด้านหนึ่งของท่านผู้นี้ ที่น้อยคนนักจะเข้าใจ เพราะมีสภาพไม่แตกต่างไปจากคนธรรมดาที่มีปัญหาทั้งหลาย จนต้องทำให้ท่านต้องตัดสินใจกระทำ

การหลาย ๆ อย่าง ที่ขัดแย้งกับความรู้สึกของคนทั่วไป ซึ่งการกระทำดังกล่าวนั้นจากคำบอกเล่าของคนสนิทที่ใกล้ชิดที่สุด ทำให้เราได้พบกับสภาพอีกด้านหนึ่งของท่าน ว่าเป็นคนที่น่าสงสารและน่าเห็นใจที่สุด ขณะเดียวกันก็มีความทะเยอทะยานที่จะสร้างชาติเยอรมันให้มีเอกภาพเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยยึดถือ “ชาติ” เป็นเป้าหมายสูงสุด

ฮิตเลอร์ เป็นคนที่ไม่ชอบคบเพื่อน จะมีคนที่สนิทสนมก็ได้แก่หลานสาวของเขา ชื่อ เกลี หญิงผู้มีรูปร่างสวยและมีเสน่ห์ซึ่งฮิตเลอร์หลงใหลมาก เขาและหล่อนพักอยู่ในบ้านเช่าด้วยกัน ก่อนที่ฮิตเลอร์จะมีชื่อเสียง เกลีเป็นผู้หญิงคนแรกที่ฮิตเลอร์รักและเกรงใจเป็นที่สุด เขาจะทำทุกอย่างเพื่องแต่เกลีเอยปากตามที่ต้องการ ทั้งนี้เพื่อเอาใจมิให้เกลีทอดทิ้งเขาไป ทุกครั้งเมื่อเขาอยู่กับเกลีจะไม่มีลักษณะของผู้นำปรากฏให้เห็นเลย ด้วยเหตุนี้เกลีจึงมักจะ

กระทำในสิ่งที่หล่อลื่นปรารณา โดยไม่สนใจว่าฮิตเลอร์จะคิดและต้องการอย่างไร เพราะวัยที่แตกต่างกันมาก อันเป็นการสร้างความขมขื่นให้แก่ฮิตเลอร์เป็นอาฉิน แต่เขาก็มิได้แสดงออก คงเก็บความเจ็บปวดนั้นเอาไว้ในใจ เมื่อเหตุการณ์เช่นนั้นเกิดขึ้นบ่อย ๆ เขาก็สุดท้ายจะทน แต่เขาก็ทำอะไรกับเกลีไม่ได้ เขาจึงไปแสดงออกกับบุคคลอื่นที่อยู่รอบข้าง เพื่อชดเชยกับอารมณ์ที่กดดัน ด้วยความเฉียบขาดดุเดือด และเอาจริงเอาจัง ทั้งนี้เพื่อปกปิดปมด้อยของตน

เมื่อเขารู้สึกว่าผิดหวังจากเกลี เขาก็ไปปรึกษากับเพื่อนสนิทอีกคนหนึ่งของเขา ชื่อ ฮอฟมันน์ เจ้าของร้านถ่ายภาพ (ต่อมาเป็นช่างภาพประจำตัวฮิตเลอร์) เพื่อหาทางผ่อนคลายความเครียด หลังจากที่เขาได้เล่าเรื่องราวละเอียดให้ฮอฟมันน์ฟังแล้ว ฮอฟมันน์จึงหาทางที่จะดับความเครียดด้วยการจัดหาหญิงสาวผู้หนึ่ง มีนามว่า อีวา บราวน์ ซึ่งเป็นหญิงที่ฉลาดปราดเปรียว มีบุคลิกคล้ายกับเกลีมากที่สุด ครั้งแรกที่สองคนได้พบกัน ต่างคนต่างก็แสดงอาการประหม่า เพราะไม่รู้จะเริ่มต้นในการสนทนาอย่างไร จนกระทั่งฮอฟมันน์ต้องแนะนำให้ทั้งสองรู้จักกัน นั่นจึงเป็นการเริ่มต้นของนิยายรักอันลือลั่นในชีวิตจอมเผด็จการนาซีที่กลายเป็น “รักอมตะ” เพราะอีวา บราวน์สามารถเรียนรู้ความต้องการของฮิตเลอร์ได้อย่างรวดเร็ว ทั้งในด้านส่วนตัวและเมื่อออกสู่สังคม คุณสมบัตินี้สร้างความประทับใจให้กับฮิตเลอร์เป็นอันมาก แต่ฮิตเลอร์ก็ไม่สามารถจะมหาอีวาได้บ่อยครั้ง เพราะขณะนั้นเขากับเกลียยังมีความสัมพันธ์ต่อกันอยู่ เพียงแต่มีเรื่องขัดใจกันในความแตกต่างระหว่างวัย อย่างไรก็ตามฮิตเลอร์ก็เฉียดเวลา

มหาอ๊วบ่อยครั้งขึ้นเท่าที่โอกาสจะอำนวยให้ เพราะเขารู้สึกว่าเขาจะมีความสุขมากที่สุดเมื่ออยู่ใกล้กับอ๊วบ บราวน์ การกระทำของเขานี้เองเป็นเหตุให้เกิดความบาดหมางถึงขั้นแตกหักระหว่างเขากับเกลี เพราะวันหนึ่งเกลีก็จับได้ว่า ฮิตเลอร์มีสัมพันธ์อันลึกซึ้งกับอ๊วบ บราวน์เมื่อหล่อนพบการ์ดิไบเล็ก ๆ ในกระเป๋าเสื้อนอก ด้วยข้อความที่เขียนด้วยลายมือบรรจงว่า “แต่ฮิตเลอร์ด้วยความรัก..... จากอ๊วบ”

ผลจากการกระทำของฮิตเลอร์ครั้งนี้ได้สร้างความแค้นให้เกิดขึ้นในดวงใจของเกลี แต่หล่อนไม่สามารถจะทำอะไรฮิตเลอร์ได้ ดังนั้นเมื่อฮิตเลอร์เดินทางไปราชการทางภาคเหนือของเยอรมันโดยไม่ติดต่อกับเกลีอีกเลย หล่อนจึงได้กระทำอาชญากรรมด้วยการใช้ปืนสั้นยิงตัวตาย โดยมิได้สงสัยอะไรถึงฮิตเลอร์เลย เรื่องนี้เมื่อฮิตเลอร์ทราบ เขาเศร้าโศกมาก เพราะเขาเองเป็นผู้ทำให้เกลีกลัดดันจนถึงฆ่าตัวตาย เขาจึงเดินทางไปสงบสติอารมณ์ที่บ้านพักบนภูเขา โดยมีอ๊วบ บราวน์เป็นผู้ติดตามอย่างใกล้ชิด เพราะฉะนั้นจากวันนั้นมาความรักระหว่างคนทั้งสองถึงอกงามโตวันโตคืนจนความเศร้าโศกที่ประดังมาถี่ค่อย ๆ หายไป และลืมไปในที่สุด เมื่อได้อ๊วบ บราวน์ มาเป็น “ขวัญใจคนใหม่”

ชีวิตประจำวันของฮิตเลอร์นับตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๓๑ เป็นต้นมา จะเริ่มพบกับความรุ่งเรือง ดังนั้นเวลาว่างที่เขาจะแสวงหาความสุขส่วนตัวก็น้อยลง การพบปะกับอ๊วบ จะกระทำโดยเปิดเผยก็ไม่ได้

กิดเลอรีกับอ้าว บราวน์

ดังนั้นกิดเลอรีจึงได้ให้ฮอฟมันน์ จัดหาบ้านเช่าให้อ้าว เป็น “รังรัก” ระหว่างเขากับหล่อน ซึ่งเรื่องนี้มีผู้ทราบเพียง ๓ คนเท่านั้น คือ กิดเลอรี อ้าว บราวน์ และ ฮอฟมันน์

ปี ค.ศ. ๑๙๓๒ นับเป็นปีแห่งความเปลี่ยนแปลง เพราะหลังจากการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภาเสร็จสิ้นลง ปรากฏว่าพรรคนาซีได้รับเลือกเป็นเสียงข้างมากในสภา ใคร ๆ ก็คาดการณ์ว่าในคราวนี้ กิดเลอรีในฐานะหัวหน้าพรรค คงจะได้รับตำแหน่งอัครมหาเสนาบดี แต่ปรากฏว่าเขาไม่ได้รับตำแหน่งนั้น เพราะถูกกลั่นแกล้ง เขาเสียใจมาก จนเกิดความคับแค้นใจ แต่พอถึงเดือนมกราคม ๑๙๓๓ ประธานาธิบดีฮินเดินเบิร์ก ก็แต่งตั้งให้กิดเลอรีเป็นอัครมหาเสนาบดี

ทั้งนี้เพราะคู่แข่งของฮิตเลอร์ ถูกข้อหาวางแผนจะจับตัวประธานาธิบดี จากนั้นมา ฮิตเลอร์และพรรคนาซีของเขา ก็เข้ามามีอิทธิพลสูงสุดในประเทศเยอรมัน จนเป็นที่หวั่นเกรงของศัตรูทางการเมือง เพราะหากเขาไม่พอใจผู้ใด เขาก็จะใช้หน่วยตำรวจลับที่มีชื่อว่า “เกสตาโป” เข้าจัดการอย่างเฉียบขาด จนกระทั่งเขาสามารถสร้างอำนาจเผด็จการสูงสุดให้กับตัวเองได้สำเร็จ ตำแหน่งของเขาก็ถือเป็นตำแหน่งที่สูงที่สุดในประเทศเยอรมัน คือตำแหน่ง “ฟุร์เรอร์” นับเป็นความสำเร็จสูงสุดยอดของสามัญชนที่มาจากนายสิบทหารบกใคร ๆ ต่างก็เกรงกลัวบารมีของเขา ยกเว้นเพียงคนเดียวเท่านั้นที่ไม่เคยเกรงกลัวเลย คนนั้นคือ อีวา บราวน์ ยอดคู่หูชั้นของเขานั้นเอง

ความสำเร็จทางการเมืองอย่างรวดเร็วของฮิตเลอร์ ทำให้เขาอุทิศเวลาส่วนใหญ่ให้กับราชการ เพื่อเป็นตัวอย่างให้กับผู้นำที่ต้องการสร้างชาติ จนเขาเกิดอาการเครียด และอารมณ์แปรปรวนตลอดเวลา เขาจึงต้องปรึกษาแพทย์ประจำตัว คือ มอเรลล์ หมอได้แนะนำให้ฮิตเลอร์พักผ่อนมาก ๆ ฮิตเลอร์จึงใช้บ้านพักของเขานายอดเขาเป็นทั้งกองบัญชาการ และบ้านพักตากอากาศไปพร้อม ๆ กัน บ้านหลังนี้สร้างขึ้นเป็นพิเศษ มีห้องลับ และทิศทางเข้าบ้านที่ค่อนข้างจะประหลาดอยู่มาก เพราะมีทางเข้าทางออกเพียงทางเดียวเท่านั้น คือจะต้องลอดอุโมงค์แล้วขึ้นลิฟท์ จึงจะเข้าถึงบ้านได้ นอกจากนั้นแล้วยังมีรหัสกลไกสลับซับซ้อนอีกมาก หากไม่เคยเข้าไปแล้วจะไม่มีโอกาสเข้าไปถึงตัวฮิตเลอร์ได้เลย ที่นี้ต่อมาเป็นที่กักขังนักวิทยา-

ศาสตราจารย์ฮิตเลอร์จับมาช่วยในการสร้างอาวุธลับ เพื่อต่อสู้กับพันธมิตร ฮิตเลอร์จึงไม่ยอมให้ใครเข้าไปเยี่ยมกรายยังห้องพักส่วนตัวของเขาแม้แต่เพื่อนสนิท ยกเว้นคนเดียวที่เข้าไปได้คือ อีวา บราวน์ ห้องนี้ก็กลายเป็นสุสานรักของเขาและหล่อน เมื่อเขาลี้วาศนา

ปี ค.ศ. ๑๙๓๕ จนกระทั่งสิ้นสงครามโลกครั้งที่ ๒ เป็นระยะแห่งความสำเร็จของฮิตเลอร์ เขาได้ใช้ความโหดเหี้ยม ทำลายทุกอย่างที่ขัดขวางการสร้างชาติเยอรมัน เขาได้ทำการกวาดล้างศัตรูทางการเมืองอย่างรุนแรง ที่เราไม่ลืมกันมาจนกระทั่งทุกวันนี้ก็คือ การสังหารชีวิตชาวยิวเป็นจำนวนแสน ๆ คน เพียงเพื่อสนองความต้องการในการแก้แค้นที่ชาวยิวไม่ยอมให้ความช่วยเหลือต่อเขา เขาคิดว่าวิธีเดียวที่จะทำให้เยอรมันมีเอกภาพ คือการเชือดไก่ให้ลิงดู

ขณะเดียวกันท่ามกลางกลิ่นคาวเลือด ฮิตเลอร์กลับพบกับความรักครั้งใหม่ เมื่อเขาได้พบกับนักกีฬาและนักแสดงหน้าใหม่ มีชื่อว่า เลนนี่ โรเฟินสตัดอล ผู้นี้ต่อมาได้รับเอกสิทธิ์ให้เป็นผู้ถ่ายภาพยนตร์ในงานสวนสนามประจำปีของพรรคนาซี ใคร ๆ คิดว่าฮิตเลอร์คงจะหลงนางเอกสาวผู้นี้จนลืมนักเก่า จึงไม่มีใครกล่าวถึงอีวา บราวน์ เลย รวากับว่าในขณะนั้นไม่มีเธออยู่ในโลกนี้ ตรงกันข้ามกับอีวา หล่อนได้รับข่าวความเคลื่อนไหวของฮิตเลอร์ด้วยความปวดร้าว และวางแผนที่จะกำจัด “มารรัก” ออกไปจากฮิตเลอร์ให้จงได้ ถึงกับมีการว่าจ้างตำรวจลับให้สืบหาประวัติความเป็นมาของคาราสาวผู้นี้ ปรากฏว่า อีวาประสบความสำเร็จ เมื่อสามารถทำให้

ฮิตเลอร์เกิดความเคลงใจในตัวดาราสาวได้ และแยกทางกับหล่อน
ในที่สุด

ความผูกพันระหว่างจอมเผด็จการฮิตเลอร์ กับ อีวา บราวน์
ดำเนินไปอย่างลุ่ม ๆ ดอน ๆ ตลอดเวลา แต่ก็ไม่เคยโกรธเคืองกัน
เลย ตรงกันข้ามต่างฝ่ายต่างก็พยายามเอาอกเอาใจซึ่งกันและกัน
เมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายหนึ่งกำลังต้องการความช่วยเหลือ มีบ่อยครั้งที่ฮิตเลอร์
กลับบ้านไม่ตรงเวลา แต่แทนที่จะพบกับความไม่พอใจของอีวา
กลับพบกับความอบอุ่นยิ้มแย้มแจ่มใส พร้อมทั้งจะรับใช้ เหตุนี้นัก
ประวัติศาสตร์จึงยกย่องว่า อีวา บราวน์ เป็น “ขวัญใจของฮิตเลอร์”
อย่างแท้จริง ดังจะเห็นได้จากพินัยกรรมของฮิตเลอร์ที่ได้ระบุไว้ว่า
ผู้ที่จะได้รับมรดกของเขาเป็นคนแรก คือ อีวา บราวน์

ด้วยเหตุที่อีวา บราวน์ เป็นที่โปรดปรานของฮิตเลอร์ บรรดา
ผู้ใกล้ชิดต่างก็อิจฉาริษยา จึงพยายามที่จะกำจัดเธอไปจากฮิตเลอร์
คู่กรณีที่สำคัญก็ได้แก่ ดร.มอเรลล์ หมอประจำตัวฮิตเลอร์ และ
บอร์แมน เลขาคณบดี ทั้งคู่พยายามที่จะทำให้ฮิตเลอร์รังเกียจอีวา
โดยวางแผนที่จะฉีดเชื้อพยาธิบางชนิดเข้าไปในร่างกายของอีวา
แล้วจากนั้นจะได้บอกฮิตเลอร์ว่า อีวามีโรคประจำตัวที่ฮิตเลอร์ไม่ควร
เข้าไปเกี่ยวข้องด้วย แต่แผนการนี้ก็ได้รับการขัดขวางจากนาง
พยาบาลคนหนึ่งเสียก่อน เพราะฉะนั้นบุคคลทั้งสองจึงได้รับ
การตอบสนองจากอีวาอย่างรุนแรง จนต้องหนีออกจากเบอร์ลินไป

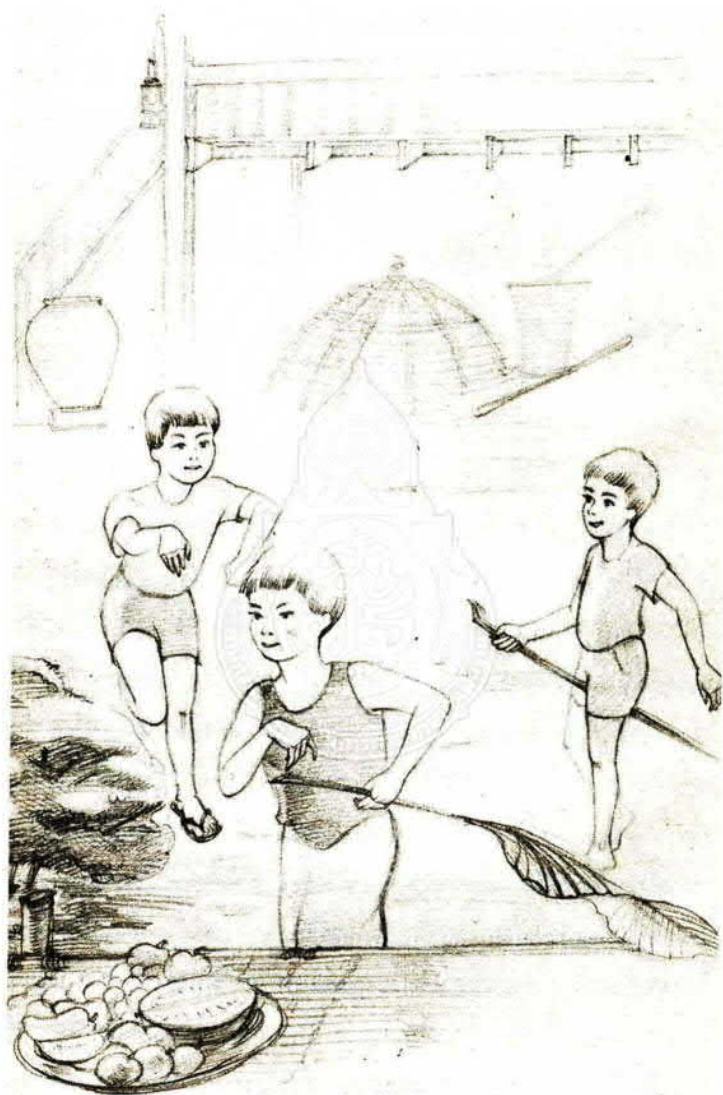
ในช่วงสุดท้ายของชีวิตจอมเผด็จการฮิตเลอร์ เขาต้องทนทุกข์ทรมานจากการตรากตรำในการศึกสงคราม จนสุขภาพทรุดโทรม รอบตัวเขาเต็มไปด้วยยานานาชนิด หมอลงความเห็นว่าเขาเป็นโรค “ความกดดันทางใจ” อันอาจวิกฤตจิตได้ ประกอบกับเยอรมันได้พ่ายแพ้สงครามในทุกแนวรบ ดังนั้นในวันที่ ๓๐ เมษายน ค.ศ. ๑๙๔๕ ก่อนที่เยอรมันจะยอมแพ้ต่อพันธมิตรเพียงหนึ่งสัปดาห์ ฮิตเลอร์จึงได้กระทำอัตวินิบาตกรรมตนเองพร้อม ๆ กับผู้ที่ซื่อสัตย์และจริงใจกับเขาจนวินาทีสุดท้าย คือ อีวา บราวน์ นอกนั้นรวมทั้งทายาททางการเมืองคือ เกอริง และ เฮส ได้ทอดทิ้งฮิตเลอร์ไปอย่างไม่เหลียวแล อย่างไรก็ตาม ก่อนตาย ฮิตเลอร์ก็ได้กระทำการที่สำคัญในชีวิตส่วนตัวของเขาที่ไม่เคยกระทำเลย นั่นคือ กระทำพิธีแต่งงานตามประเพณี ระหว่างเขากับอีวา บราวน์ ซึ่งได้จัดขึ้นในบริเวณห้องลับ เมื่อเสร็จพิธีแล้วทั้งคู่ก็ไม่ได้ออกมาอีกเลย เพราะถูกฝังอยู่ใต้ซากตึกที่ถล่มทลายด้วยแรงระเบิดของฝ่ายพันธมิตร บรรดาผู้ที่อยู่ใกล้ซัดถูกขอร้องจากฮิตเลอร์ว่า อย่าให้ใครขุดเอาซากศพของเขาออกประจานเยี่ยงเดียวกับจอมเผด็จการมุสโสลินีแห่งอิตาลี

จากเรื่องราวที่เล่ามาทั้งหมดนี้จะเห็นว่า แม้ฮิตเลอร์จะเป็นจอมเผด็จการที่มีอำนาจสูงสุด แต่ในอีกซีกหนึ่งของชีวิตเขานั้นเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน และเขาแสนจะอ่อนแอ เมื่ออยู่กับคนที่เขารัก

เสียงฝน

คุณหญิงเบญจา แสงมลิ

จูงกับจิงเป็นเด็กพี่น้องฝาแฝดชายและหญิงอาศัยอยู่กับพ่อแม่ในบ้านหลังเล็กที่ชานเมือง จูงกับจิงมีพี่สาวอยู่คนหนึ่งที่หน้าตาน่ารัก ใบหน้ากลม พ่อแม่จึงตั้งชื่อให้ว่า “จันทร” จูงกับจิงก็มีชื่อเพราะ ๆ เหมือนกัน เขาชื่อว่า จิระและจาร แต่เนื่องด้วยเด็กทั้งสองคนรักกันมากชอบทำอะไรเหมือนกัน ชอบเล่นด้วยกันเขาคูกันเสียงจูงจิง ๆ ๆ ตลอดวัน พ่อแม่และใคร ๆ ก็ชอบเรียกชื่อเล่นของเขาว่า จูงจิง จูง จิงเองก็ชอบชื่อเล่นของเขาด้วย จูงกับจิงรักพ่อแม่และพี่สาวมาก จันทรตามใจน้องมักจะปล่อยให้เล่น จันทรเข้าโรงเรียนแล้วกำลังเรียนอยู่ชั้นประถมปีที่ ๒ โรงเรียนของจันทรก็อยู่ไม่ไกลจากบ้าน จันทรเดินไปโรงเรียนทุกวัน ส่วนจูงกับจิงเข้าเรียนปีนี้เพราะเขาทั้งสองอายุเพิ่งครบ ๕ ปี เขาเรียนอยู่ชั้นเด็กเล็ก เขาเรียนอยู่ที่โรงเรียนของพี่สาว ทุก ๆ เช้าแม่จะจัดปิ่นโตอาหารให้ลูก

ทั้งสามคนไปกินที่โรงเรียนตอนกลางวัน จันทรพาน้องไปโรงเรียนพร้อมกับหิวปิ่นโตใส่อาหารของเขาและของน้องด้วย จุ่งกับจิงจนมาก เขาเดินไปเล่นไป บางทีก็หยุดดูต้นไม้ใบหญ้าข้างทาง จันทรต้องคอยเตือนให้น้องรีบเดินเร็ว ๆ ด้วยกลัวไม่ทันโรงเรียนเช้า

ตอนกลางวันเด็ก ๆ พักรับประทานอาหาร จันทรมักจะแวะมาดูน้องรับประทานอาหารร่วมกับเพื่อนที่ชั้นเด็กเล็ก พอรับประทานอาหารเสร็จครูให้เด็กช่วยกันเก็บกวาดห้องแล้วให้พักอยู่ในชั้นเรียน ไม่ให้ออกไปวิ่งเล่นข้างนอก ที่สนามจึงมีแต่นักเรียนชั้นประถมวิ่งเล่นกันอยู่

พอโรงเรียนเลิก จันทรจึงมารับน้องที่ชั้นเด็กเล็ก จุ่งกับจิงไหว้ลาครูและสัญญาว่าจะมาโรงเรียนพรุ่งนี้อีก ระหว่างทางกลับบ้าน จุ่งกับจิงชอบเดินไถลดูสิ่งโน้นสิ่งนี้ที่อยู่สองข้างทาง ถ้าเขาพบที่ใดที่มีน้ำขังอยู่ เขามักจะเอาก้อนอิฐเล็ก ๆ โยนลงไปให้น้ำแตกกระจาย บางทีก็เอาไม้เขี่ยน้ำ ยิ่งบางวันฝนตกแล้วหยุด น้ำจะขังอยู่ตามถนนมาก จุ่งกับจิงชอบเดินลุยน้ำเล่น จันทรต้องเตือนไม่ให้น้องเล่นน้ำบ่อย ๆ เมื่อกลับถึงบ้านเสื้อผ้าและรองเท้าของจุ่งกับจิงจึงเปื้อนเลอะเทอะอยู่เสมอ แม่จะต่อว่าจันทรไม่ดูแลน้อง ทะเลียบปล่อยให้น้องเล่นจนเสื้อผ้ารองเท้าสกปรก จันทรบอกแม่ว่า “หนูเตือนเขาแล้วจ๊ะ เขาไม่เชื่อ เขาชอบเดินลุยน้ำและเล่น”

แม่พูดกับจุ่ง จิง “จุ่งกับจิง รู้ไหมว่าน้ำที่ขังอยู่ตามถนนนั้นไม่สะอาด ถ้าลูกเดินลุยเล่นไม่ช้าลูกก็จะคันเท้า แล้วก็จะกลายเป็น

ฝนกันเป็นแผลได้ ถ้าเท้าของเราเปียกไม่เช็ดให้แห้ง ลูกก็จะเป็นหวัดได้ ต่อไปนี้ลูกต้องเชื่อฟังพี่เขานะ ถ้าลูกซุกซน คือ ไม่เชื่อฟังพี่แม่จะทำโทษลูก ไม่ทำขนมอร่อย ๆ ให้ลูกกินละ”

จู่กับจิ้ง “จะแม่ ลูกจะไม่ลวน้ำเล่นอีกแล้ว”

ต่อจากวันนั้นเป็นต้นมา แม่สังเกตดูเห็นเสื้อผ้าและรองเท้าของจู่กับจิ้งไม่เปรอะเปื้อนเหมือนก่อน ทั้งที่มีฝนตกบ่อย ๆ และน้ำก็นองตามถนน ทุกวันแม่จะเตือนให้ลูกเอาร่มไปโรงเรียนด้วย

แม่ “ฤดูนี้เขาเรียกว่า ฤดูฝน ฝนจะตกเสมอ ลูกควรถือร่มไปด้วยทุกวัน”

จันทร “เวลาฝนตกหนูกับน้องอยู่ที่โรงเรียน ฝนหยุดจึงกลับบ้าน”

แม่ “ฝนหยุดตกนะ บางทียังไม่ขาดเม็ดทีเดียว เป็นละอองฝนก็ทำให้เป็นหวัดได้ ลูกต้องระวังอย่าให้ลูกละอองฝนได้ แม่ไม่อยากให้ลูกป่วยเจ็บเลย วันเสาร์หน้าพ่อแม่จะพาคุณไปเยี่ยมคุณตาคุณยายที่อยู่อยุธยา คุณตาคุณยายจะทำบุญเลี้ยงพระที่บ้าน ใครไม่สบายอดไปด้วย”

จันทร “ดีจ๊ะ หนูคิดถึงคุณตาคุณยาย หนูชอบบ้านคุณตาคุณยาย อยู่ใกล้แม่น้ำเย็นสบายดี”

จู่กับจิ้งพูดไปกระโดดไป “ดีใจจัง หนูชอบไปอยุธยา”

แม่ “ถ้าใครซุกซนเกิดเจ็บป่วยก็อดไปแน่”

จู่กับจิ้งรักคุณตาคุณยายมากเพราะคุณตาคุณยายตามใจที่บ้านคุณตาคุณยายมีหลานหลายคน เวลาจู่กับจิ้งไปที่บ้านนั้นเขาก็

เล่นกับเด็กเหล่านั้น เล่นชนกันทั้งวันแม่ไม่กล้าดุเพราะเกรงใจคุณตา คุณยาย คุณตาคุณยายดีใจเห็นหลานมารวมมาเล่นกันจึงจัดหาขนม ผลไม้ของกินต่าง ๆ มากมายไว้ให้หลาน เด็กสนุกกันมาก เล่นและกินกันทั้งวัน จู่กับจิงจิงรำร้ออยากไปบ้านคุณตาคุณยายเสมอ

วันหนึ่งตอนบ่ายก่อนโรงเรียนเลิก ฝนตกใหญ่ เสียงฝนตกลงมากระทบหลังคาคังซ่า ซ่า ๆ ๆ ปกติแล้วที่ชั้นเด็กเล็กครูจะเล่นิทานให้เด็กฟัง เสียงฝนทำให้เด็กไม่ใคร่ได้ยิน ครูจึงปล่อยให้เด็กเล่นอย่างอิสระ ใครอยากเล่นตุ๊กตาก็เล่นได้ ใครอยากลากรถก็ลากไป บางคนก็เอาเสื้อผ้ามาแต่งเป็นตำรวจทหาร บางคนก็เอาดินน้ำมันมาปั้นเล่น บางคนก็เอาดินสอสีระบายรูปที่วาดในกระดาน บางคนก็เอาภาพมาต่อเล่น จู่กับจิงนั่งเล่นหม้อข้าวหม้อแกงอยู่ มองไปที่ระเบียง เห็นฝนตกมาเป็นสาย จึงแอบวิ่งออกมาดูที่ระเบียงยื่นมือออกไป เม็ดฝนสาดมาถูกตัวเย็นสบายดี จู่กับจิงวิ่งเข้าไปใกล้ยื่นมือไปให้โดนน้ำฝน พอลมพัดแรงมีละอองสาดเข้ามาก็วิ่งถอยหนีเข้ามา พอไม่มีลมพัดก็วิ่งไปยื่นมือให้ถูกน้ำฝนเล่น วิ่งไปวิ่งมาถอยเข้า ถอยออกหัวเราะกันคิกคัก ลึกประเดี๋ยวมืดเด็กสองสามคนออกมาดู และร่วมเล่นด้วย วิ่งถอยไปถอยมาหนีละอองฝนอยู่ที่ระเบียง ครูได้ยินเสียงหัวเราะก็โผล่มาดู

ครู “เด็ก ๆ เข้าห้องจ๊ะ เล่นชนอย่างนี้เดี๋ยวเป็นหวัด และจะไม่สบาย ไม่ได้มาโรงเรียนกันนะ”

ครูเรียกเด็กเข้าห้องเรียนแล้วให้เด็กช่วยกันเก็บของเล่นเข้าที่ ให้เรียบร้อย ครูให้เด็กนั่งล้อมรอบครูแล้วครูสอนเด็กให้ร้องเพลง

“เสียงฝน”

เสียงฝนหล่นจากฟากฟ้า สาดชะดมาหนาวเย็นกระไร
พวกเราอย่าออกไปไหน เปียกฝนไปจะเป็นหวัดเออ

ครูสอนให้เด็กร้องเพลงแล้วก็ให้เด็กทำท่าเป็นฝนตกโดยชู
มือขึ้นแล้วกรายนิ้วลงมาจากบนถึงล่างพร้อมทั้งเดินเคลื่อนไหว
ไปตามจังหวะ เด็ก ๆ สนุกเล่นกันจนฝนหยุด

ครูกำชับว่า “ดูนี่ฝนตกเสมอ เด็กอย่าเล่นละอองฝน จะเป็นหวัดไม่สบาย เวลามาโรงเรียนก็ควรถือร่มมาด้วย ใครมีเสื้อกัน
ฝน หมวกกันฝนก็เอาติดตัวมาจะได้ไม่เปียกฝน เด็ก ๆ ไม่ควรเดิน
ลุยน้ำฝนเล่นเพราะในน้ำอาจมีเชื้อโรคหรือบางที่อาจมีกระเบื้องแตก
แก้วแตก หรือตะปูอยู่ เรามองไม่เห็นมันก็จะบาดเจ็บหรือดำเท้าได้”

พอฝนหยุดโรงเรียนเลิกพอดี จันทร จูงกับจิงเดินกลับบ้าน
จูงกับจิงเดินร้องเพลง “เสียงฝน” ไปตลอดทาง ตอนเย็นหลังจาก
รับประทานอาหารเย็นแล้วพ่อแม่ลูกก็มานั่งกันที่ระเบียงบ้าน จูงกับ
จิงเล่าเรื่องโรงเรียนให้พ่อแม่ฟังและร้องเพลง “เสียงฝน” ให้ฟังด้วย
จูงกับจิงร้องผิด ๆ ถูก ๆ จันทรจึงช่วยน้องร้อง

พ่อ “ลูกร้องเพลงได้เพราะมาก แต่ต้องทำตามเนื้อร้อง
จึงจะดีจริง” เด็ก ๆ คุยกันเล่นกันสักพักก็เข้านอน

รุ่งขึ้นเช้าแม่มาดูจูงกับจิงเข้านอนอยู่ จึงจับตัวลูกจะปลุก
ให้ตื่น รู้สึกตัวร้อนผิดปกคติน้ำนูกไหลซึม แม่กลำหน้าผากจูงกับจิง
แม่ “ตัวร้อน ปวดหัวไหมลูก”

จูงกับจิงไ้ไอแค้น ๆ “ปวดยะ”

แม่ “เอ ลูกโดนละอองฝนซะใหม่”

จูงกับจิง “ใช่จ๊ะ” เขานึกออกทันทีเพราะเขาเล่นวิ่งไปวิ่งมาที่ระเบียงตอนฝนตก

แม่ “ลูกเป็นหวัด ทำท่าจะเป็นไข้ วันนี้ต้องหยุดเรียนแล้ว”

แม่ดูแลให้จูงกับจิงรับประทานยาและให้จันทร์นำใบลาไปให้ครูประจำชั้นของจูงกับจิง

จูงกับจิงเป็นหวัดไม่สบายนอนอยู่กับบ้านหลายวัน พอถึงวันเสาร์ก็ยังไม่วายพ้อจิงพาจันทร์ไปอยุธยาเยี่ยมคุณตาคุณยาย ส่วนแม่ก็พยายาลจูงกับจิง จูงกับจิงเสียใจมากที่ไม่ได้ไปอยุธยา เพราะไม่เชื่อแม่ แม่บอกให้ระวังเรื่องฝน จูงกับจิงชอบสนุกเลยลืมคำสอนโดนละอองฝนไม่สบายจึงอดไปเที่ยว พอพี่จันทร์กลับมาเล่าให้ฟังว่าไปบ้านคุณตาคุณยายคราวนี้สนุกมาก เด็ก ๆ เล่นกันสนุก มีของกินและขนมมากมาย คุณตาคุณยายแจกของเล่นด้วย คุณตาคุณยายฝากตะกร้อเล็กมาให้จูงและฝากตระกร้าใบเล็กมาให้จิง จูงกับจิงเสียใจที่สุดที่ไม่ได้ไปอยุธยา

ทุกครั้งที่ฝนตก จูงกับจิงจะร้องเพลง “เสียงฝน” และเขาก็จำได้ว่า เขาจะไม่เล่นละอองฝน ไม่ให้ตัวเปียก ไม่ลุยน้ำฝนเล่น ถ้าฝนตกเขาก็จะกางร่มหรือใส่หมวกกันฝน สวมเสื้อกันฝน เขาเข็ดแล้ว เขาไม่อยากจะปวดยีระ ไอ ต้องกินยา นอนนิ่ง ๆ เขาอยากไปโรงเรียน อยากเล่นกับเพื่อนที่โรงเรียน จูงกับจิงเชื่อคำของพ่อแม่และครู เขาจึงไม่เจ็บป่วยอีกเลย

บ้านของผม

รสา วงศ์ยังอยู่

ผมเป็นเด็กไทยมุสลิมนับถือศาสนาอิสลาม บ้านของผมอยู่ด้วยกันสี่คน มีพ่อแม่พี่สาวและผม บ้านนี้อยู่ในบริเวณเดียวกับบ้านของย่า มีลานซีเมนต์เชื่อมระหว่างบ้านทั้งสอง ผมไปหาย่าทุกวัน เพื่อช่วยเหลืองานและธุระของย่าตามที่ย่าต้องการ

ย่าผมเป็นคนใจดี รักเด็ก บ้านย่ามีห้องหนังสือเพราะย่าเป็นคนชอบอ่าน จึงสะสมหนังสือต่าง ๆ ไว้มากพอดู จัดเป็นหมวดหมู่หยิบใช้ได้สะดวก ย่ายังชอบทำสมุดภาพรวบรวมเรื่องไว้ด้วยกัน มีเรื่องดอกไม้ การทำอาหาร ทำขนม สถานที่สำคัญ ๆ และอื่น ๆ อีก พี่และผมจึงถือโอกาสใช้หนังสือที่บ้านย่า ค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม และบางทีก็ใช้ประกอบรายงานบางวิชาที่เรียน ย่ามอบหมายให้เราทั้งสองช่วยกันดูแลรักษาความสะอาด และจัดให้เรียบร้อยอยู่เสมอ

เวลาว່าย่าชอบเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ให้เราฟัง และผมเองก็ชอบเล่าเรื่องที่พบเห็นมาให้ย่าฟังเหมือนกัน ย่าฟังแล้วมักจะชี้แจงให้ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม เช่นอย่าง “วันแม่แห่งชาติ” ในปีนี้ ซึ่งตรง

กับวันเฉลิมพระชนมพรรษาสมเด็จพระบรมราชินีนาถ พี่และผมได้
ไปร่วมกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดไป เมื่อกลับมาแล้วได้ไปหาย่า
เล่าเรื่องที่ได้พบเห็นมาให้ย่าฟัง

ย่ากล่าวว่า “ศาสนาทุกศาสนาสอนเด็กให้เป็นคนดี ให้
สำนึกในพระคุณแม่ ท่านนบีมุฮัมมัดซึ่งเป็นศาสนทูตของศาสนา
อิสลามได้สอนไว้ว่า “สวรรค์นั้นอยู่ใต้ฝ่าเท้ามารดา” หมายความว่า
แม่ผู้ให้กำเนิดนั้นได้ทะนุถนอมรักษาลูกตั้งแต่อยู่ในครรภ์ เมื่อลูกเกิด
มาแล้วก็กล่อมเกลี้ยงเลี้ยงดูอย่างดี หมั่นอบรมสั่งสอนให้เป็นคนดี
ให้ลูกได้เล่าเรียนศึกษา ขามเจ็บไข้ได้ป่วยแม่ก็เอาใจใส่พยาบาลเต็มที่
ปกป้องภัยอันตรายทุกอย่าง ให้กินอยู่อิ่มหนำสำราญ ต้องการให้ลูก
เติบโตขึ้นเป็นคนดีมีศีลธรรม ทุ่มเทความรักที่ถูกทางให้ลูกผู้สืบสาย
โลหิตมากมาย เพราะฉะนั้นหลานทั้งสองต้องรัก เคารพเชิดชูฟังแม่ให้
มาก รู้จักตอบแทนบุญคุณของแม่ด้วย” ที่จริงเราก็รักและเชิดชูแม่
อยู่แล้ว “วันแม่” และคำสั่งสอนของย่าช่วยให้เรานึกคิดและ
ไตร่ตรองยิ่งขึ้น

วันหนึ่งป้าของผมคนที่เป็นหมอประจำโรงพยาบาลของรัฐ
ได้มาหาย่า เพื่อจะลาไปปฏิบัติราชการในการดูแลรักษาผู้เจ็บป่วยที่
ไปประกอบพิธีฮัจย์ ไปจาริกแสวงบุญ ณ ประเทศซาอุดีอาระเบียในปี
นี้ ย่าได้ช่วยชัยให้พรขอให้เดินทางโดยสวัสดิภาพทั้งขาไปและ
ขากลับ ขอให้ทำหน้าที่ให้ดีที่สุดเพื่อพี่น้องไทยมุสลิมที่เดินทางไป
ครั้งนี้ เมื่อป้ากลับไปแล้วย่าได้เล่าให้ฟังว่า “ตามหลักของศาสนา
อิสลาม มุสลิมที่เป็นผู้ใหญ่แล้วมีเงินค่าใช้จ่ายเพียงพอ มีสุขภาพ

สมบูรณ์ทั้งกายใจ ทางบ้านก็เรียบร้อยไม่ต้องเป็นห่วง จะต้องไปประกอบพิธีฮัจญ์อย่างน้อยก็ครั้งหนึ่งในชีวิต อย่างที่ย่าไปมาแล้ว”

ย่ากล่าวต่อไปว่า “สำหรับประเทศไทยเรานั้น รัฐบาลเป็นห่วงใยได้อำนวยความสะดวกในการเดินทาง จัดให้มีหน่วยแพทย์ไปดูแลเรื่องความเจ็บไข้ได้ป่วย นับว่ารัฐบาลท่านเอาใจใส่และส่งเสริมทางศาสนา ในการประกอบพิธีฮัจญ์แต่ละปีนั้นมุสลิมชาติต่าง ๆ ทั่วโลกจะมารวมกันเป็นจำนวนมาก ทุกชาติก็มีธงประจำชาติของตนเป็นเครื่องหมาย ธงใดธงก็จึงไปปรากฏอยู่ที่ที่พักของชาวไทยมุสลิมทุกปี”

พอถึงวันอาทิตย์ผมและพี่จะต้องไปทำความสะอาดห้องหนังสือเป็นประจำ พี่ผมชี้ให้ดูปฏิทินซึ่งมีพระบรมฉายาลักษณ์ของสมเด็จพระบรมราชินีนาถ ทรงฉลองพระองค์ด้วยผ้าลูกไม้สีฟ้าสง่างามมาก ติดโบว์ประดับเข็มกลัดดูเหมือนอักษรอหรับ เมื่อเสร็จงานแล้วจึงพากันมาถามย่า ย่าชมพี่ว่าช่างสังเกตและอยากรู้อยากเห็น

ย่าตอบว่า “คำที่เห็นบนเข็มกลัดนั้นเป็นภาษาอาหรับ อ่านว่า “มูฮัมมัด” เป็นสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่ทำขึ้น เนื่องในงานฉลองวันประสูติท่านนบีมูฮัมมัด ที่เรียกว่า งานเมาลิดกลางใจเล่า สมเด็จพระบรมราชินีนาถได้ทรงพระกรุณาเสด็จเป็นองค์ประธาน เมื่อ ฮ.ศ. หรือ อีจเราะห์ศักราช ๑๓๘๕ ตรงกับ พ.ศ. ๒๕๑๙ หลายปีมาแล้ว”

ผมสงสัยจึงถามย่าว่า “ย่าครับ ทำไมถึงเรียกว่างานเมาลิดกลางล่ะครับ”

ย่ออธิบายว่า “แต่ก่อนนั้นพอถึงเดือนเมาลิด ตามสุหร่ำต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดจะพากันจัดงานทั่วทุกตำบล หมุนเวียนกันไปตลอดทั้งเดือนเป็นการสลับเปลี่ยนมาก และอยู่ในวงแคบ ต่อมาเมื่อผู้คิดจัดรวมกันขึ้นในกรุงเทพมหานครนี้แหละให้เป็นงานเมาลิดกลาง ยากี่ว่าดี เริ่มมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๘๔ ย่ำจำได้บรรดาไทยมุสลิมทั่วประเทศได้มารวมกันในงานนี้ประกอบพิธีร่วมกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ได้ร่วมฟังการอัญเชิญพระมหาคัมภีร์อัลกุรอานด้วยกัน ที่สำคัญคือ ได้กราบบังคมทูลเชิญพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์พระประมุขของชาติ ซึ่งพระองค์ทรงพระมหากรุณาธิคุณเสด็จมาเป็นองค์ประธาน พร้อมด้วยสมเด็จพระบรมราชินีนาถ บางปีโปรดเกล้า ฯ ให้สมเด็จพระราชชนนี สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช หรือองค์มนตรีเสด็จแทนพระองค์บ้าง นับว่าเป็นเกียรติอันสูงสุดแก่ชาวไทยอิสลามทุกคน”

ที่ผมออกความเห็นว่ “พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงดำรงตำแหน่งอัครศาสนูปถัมภก พระองค์ท่านจึงทรงเกื้อกูลช่วยเหลือศาสนาอิสลามเสมอมาจะอย่า”

“เออ หลานเข้าใจดี ย่าจะเล่าให้ฟัง พระเจ้าอยู่หัวองค์ก่อน ๆ ก็เช่นเดียวกัน เมื่อครั้งรัชกาลที่ ๖ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ผู้ใหญ่เล่าให้ฟังว่า เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๘ ก่อนยาเกิดปีหนึ่ง โต๊ะอิหม่าม ผู้นำทางศาสนา จากมัสยิดต่าง ๆ ๗๗ คน พร้อมทั้งผู้นำชาวไทยมุสลิมหลายคนได้รับพระมหากรุณาธิคุณให้เข้าเฝ้าทูล

ละอองธุลีพระบาทเป็นพิเศษ ณ พระที่นั่งอาภรณ์พิโมกษ์ปราสาท เพื่อแสดงความจงรักภักดีและแสดงความกตัญญูทดแทนที่^๔ ที่ได้รับความร่มเย็นเป็นสุขและสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณที่ได้ทรงดำรงตำแหน่ง “มูรอิดิล” คือ ตำแหน่งศาสนูปถัมภกนั่นเอง ครั้งนั้นได้ขอพระราชทานทูลเกล้าฯ ถวายต้นไม้เงินทอง ๑ คู่ กระถางเงินสำหรับเผาเนื้อไม้หอม ๑ กระถาง พร้อมทั้งปฏิญาณว่า จะสนองพระกรุณาธิคุณ ยอมสละชีวิตถวายในราชการ”

ย่าหุตุเล่าชั่วขณะทำให้เราทั้งสองอยากทราบเรื่องต่อไป ผมจึงพูดขึ้นว่า “เดี๋ยวนี้อาจกลายเป็นประวัติศาสตร์ไปแล้วนะครั้นย่าผมชอบฟังย่าเล่าเรื่องเก่า ๆ จังครับ”

ย่าเล่าต่อไปว่า “พระองค์ท่านทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานเสื้อยศสีต่าง ๆ แบ่งเป็นสามชั้น มีพระมหามงกุฎกับอักษรพระนามาภิไธยปักด้วยด้ายทองและไหมที่หน้าอก ให้บรรดาโตะอิหม่ามตามชั้นโดยทั่วกันแล้วผู้ที่เฝ้าทั้งหมดได้สวดขอพระพรจากพระองค์อัลเลาะห์ พระผู้เป็นเจ้า ให้ทรงอภิบาลคุ้มครองพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเราด้วย”

ที่ผมพูดว่า “น่าปลื้มใจนะครั้นย่า แล้วก็ยังเป็นเกียรติแก่วงศ์ตระกูลของอิหม่ามทุกคนด้วยค่ะ”

ย่าเล่าต่อไปอีกว่า “ในปีต่อมา พ.ศ. ๒๔๕๕ พอถึงงานเฉลิมพระชนมพรรษา ก็ได้เข้าเฝ้าถวายพระพรชัยมงคลกันอีก

คราวนี้ได้ทุลเกล้า ๆ ถวายคทามินอันเป็นของสำคัญ ทรงรับไว้ ด้วยพระทัยยินดีและทรงตระหนักว่า เมื่อถึงเวลาจำเป็นแล้วไทยมุสลิมทั้งปวงก็จะยอมสละชีวิต เลือดเนื้อเพื่อป้องกันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์สมบัติเป็นพลเมืองดี แล้วพระองค์ทรงอวยชัยให้พรทั่วหน้ากัน”

ผมพูดขึ้นตอนนี้ว่า “จริงครับ พวกพี่น้องไทยมุสลิมได้อาสาสมัครไปต่อสู้พวกผู้ก่อการร้ายพวกศัตรูต่อแผ่นดิน เสียชีวิตไปก็มากนะครับ แต่ทางราชการก็ได้จัดการศพตามประเพณีศาสนาให้อย่างสมเกียรติแก่นักรบผู้กล้าหาญ พลีชีพเพื่อชาตินะครับยา”

ย่าลูบศีรษะผมและพืด้วยความเอ็นดู และค่อย ๆ ดึงตัวเราทั้งสองไปกอดด้วยความรักและปรานีแล้วยาก็พูดว่า “หลานรัก ขอให้หลานเป็นไทยมุสลิมที่ดี ตั้งใจเล่าเรียน หมั่นอ่านหนังสือหาความรู้ เคารพผู้ใหญ่ครูบาอาจารย์ โอบอ้อมอารีต่อเพื่อนมนุษย์ จงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์และพระราชวงศ์ ปฏิบัติตัวให้ถูกต้องตามทางศาสนา ทำตัวให้เป็นที่ยรักของทุก ๆ คน ย่าจะปลื้มใจมากทีเดียวหลานเอ๋ย”

ผมและพี่รู้สึกระทึกใจและซาบซึ้งในคำตักเตือนของย่า เราทั้งสองต่างก็ตั้งใจทำตนให้ดีสมกับที่ย่าของเราปรารถนาทุกประการ

แต่.... ดาว ดวงนั้น

เรื่องอุไร กุศลาสัย

ในท้องฟ้าอันสูงลิบลัวขึ้นไปเบื้องบนโน้น ยังมีดวงดาวดวงหนึ่งซึ่งมีความดำรงคงมั่น กล่าวคือไม่เคยเขยื้อนเคลื่อนที่ไปข้างไหนเลย ผู้คนพากันขนานนามดาวดวงนี้ว่า “ดาวเหนือ” เป็นดาวฤกษ์ที่สุกใสดวงหนึ่งอยู่ใกล้ซีกที่ติดกับขั้วท้องฟ้าทิศเหนือ ดาวดวงนี้เป็นดาวสำคัญมาก ใคร ๆ ก็ต่างพากันคอยดูดาวดวงนี้ เพราะดาวดวงนี้เเองที่คอยช่วยเหลือคนเดินทางอยู่เสมอในเวลาค่ำ

คืน ไม่ว่าจะเดินทางบกหรือเล่นเรืออยู่ในทะเล ดาวดวงนี้เป็นเครื่องหมายชี้บอกวิถีทางที่ผู้คนต้องการจะไป

ดาวดวงนี้ชาวภารตะหรือชาวอินเดียต่างพากันเรียกว่า “ธรวดารา” หรือ “ธรวนักษัตร” ทั้งคำว่า ดารา และ นักษัตร ต่างก็แปลว่า ดวงดาวเพราะฉะนั้น ธรวดารา หรือธรวนักษัตร จึงหมายความว่า ดวงดาวชื่อธรวะนั้นเอง ต่อไปนี้จึงจะขอเล่าเรื่องของธรวดาราหรือ ธรวนักษัตร ตามที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์โบราณแห่งภารตวิทยา

ในกาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ยังมีราชองค์หนึ่งทรงนามว่า พระเจ้าอุตตมบาท (อ่านว่า อุ-ตะ-นะ-บาด) พร้อมด้วยราชินีงามนามว่า สุนิติ และโอรสน้อย ๆ องค์หนึ่งทรงนามว่า ธรวะ พระเจ้าอุตตมบาทและราชินีสุนิติต่างก็รักใคร่พระโอรสธรวะอย่างยิ่งยวด ทั้ง ๓ พระองค์อยู่ร่วมกันมาด้วยความสุขสงบในฐานะครอบครัวซึ่งเป็นหน่วยสำคัญหน่วยหนึ่งของประเทศชาติแห่งโลก ดราบจนกระทั่ง.....

ในกาลต่อมาความสุขสงบนั้นก็ได้ผันแปรไป ในเมื่อพระราชาทรงเบื่อหน่ายคลายรักพระมเหสีลง ท้าวเธอก็มีชายาใหม่อีกองค์หนึ่งที่สาวและสวยกว่าราชินีสุนิติ ชายาใหม่นี้มีนามว่า สรุจิ นางสรุจิสวยก็จริง ทว่าดุร้ายมาก มีทั้งความมืดและความบอดอยู่ในตัวนาง หากความเมตตาปราณีมิได้เลย นางสรุจินี้ก็มีโอรสองค์หนึ่งเหมือนกัน แต่โอรสองค์นี้ไม่มีวันที่จะเป็นพระราชาก็เพราะตำแหน่ง

๕๔

บุพราชนั้นเป็นของเจ้าชายธรรวะอยู่แล้ว เนื่องด้วยเป็นโอรสองค์แรก
ของพระราชอุตตมบพ และประสูติจากมเหสีองค์แรกหรือองค์เอก
ด้วย ด้วยเหตุนี้นางสุริจจึงจงเกลียดจงชังเจ้าชายธรรวะและพระมารดา
สุดินิตตลอดมา นางคอยหาช่องทางที่จะกำจัดสองแม่ลูกด้วยเล่ห์กล
มายาและวิถีทางทุกประการ

ครั้นแล้ว.....ตามภายิตโพรานที่ท่านว่ามา “อันเสาหินแปด
ศอกดอกเป็นหลัก ไปมาผลักบอยเข้าเสายังไหว”ด้วย
การ “เป่าหู” และอุบายของนางสุริจโดยวิธีนานาประการนั้นเอง
ในที่สุดราชาอุตตมบพก็ทรงเนรเทศเจ้าชายธรรวะกับพระมารดา
สุดินิตให้ไปอาศัยอยู่ในอาศรมของฤาษีมุนีในป่า โดยทรงสร้างที่อยู่ให้
เป็นพิเศษ และทรงสั่งให้มหาดเล็กคอยดูแลทุกข์สุขอยู่ห่าง ๆ ด้วย
ประการฉะนั้นเจ้าชายธรรวะจึงทรงใช้ชีวิตปฐมวัยไปในท่ามกลางความ
สงบเยือกเย็นและความงามของธรรมชาติแห่งป่าเขาลำเนาไพร เนื่อง
จากเป็นกุมารที่มีนิสัยดี เฉลียวฉลาดและขยันหมั่นเพียรในการศึกษา
 อีกทั้งว่านอนสอนง่ายด้วย กุมารธรรวะจึงเป็นที่รักใคร่ของเหล่าฤาษี
 มุนีผู้ทรงศีลมาก

กาลเวลาผ่านไปเจ้าชายธรรวะก็ทรงเจริญวัยเติบโตใหญ่ขึ้นตาม
วิวัฒนาการที่ผ่านไป อยู่มาวันหนึ่งเธอได้ทูลถามพระมารดาว่า

“เสด็จแม่ ! เพื่อน ๆ ที่นี้ทุกคนเขามีบิดามารดามา
เยี่ยม แต่เหตุใดฉันตัวลูกนี้จึงมีแต่เสด็จแม่เท่านั้น ? ไม่เห็นมีพ่อมา

เยี่ยมเช่นเพื่อน ๆ เขาเลย ? ”*

เทวีสุนิติก็ได้แต่ก้มพักตร์พาลงทรงอธิบายถึงต้นสายปลายเหตุที่ทำให้พระนางและลูกน้อยต้องระหกระเหินพลัดพรากจากปราสาทพระราชวังไปอยู่ในท่ามกลางป่าเขาลำเนาไพรเช่นนั้น

เมื่อได้ทราบว่ามีผู้ให้กำเนิดตนนั้นเป็นถึงพระราชธิดาแห่งแคว้น เจ้าชายธรรวาก็ทรงดีพระทัยเป็นล้นพ้นทรงอุทานออกมาว่า จะต้องกลับไปเยี่ยมพระชนกนาถในเมืองหลวงให้ได้ ไม่ว่าจะมีเหตุการณ์ประการใดเกิดขึ้นก็ตาม !

ราชินีสุนิติเกรงว่าโอรสของนางจะได้รับอันตรายจากนางสุรจิและบริวาร จึงทรงทัดทานด้วยเหตุผลนานัปการ แต่ก็ไม่สามารถจะเปลี่ยนพระทัยของเจ้าชายธรรวะได้และในที่สุดพระนางก็ต้องยินยอมให้โอรสเสด็จกลับยังนครหลวงเพื่อเข้าเฝ้าพระบิดา

เจ้าชายธรรวะได้ออกเดินทางจากอาศรมกลางป่าพร้อมด้วยธรรมาสน์หรือนักบวชรูปหนึ่ง ซึ่งเป็นศิษย์อาวุโสของฤษีเจ้าสำนักแห่งอาศรมนั้น และเป็นทั้งอาจารย์และพี่เลี้ยงของเจ้าชายธรรวะโดยตรงด้วย

* ในอินเดียสมัยโบราณมีผู้นิยมฝากลูกหลานเข้าเล่าเรียนวิชาในสำนักของนักบวชเช่นเดียวกับประเพณีโบราณของไทย

ทั้งสองได้เดินทางไปถึงนครหลวงของแคว้นและได้ไป
ปรากฏตน ณ ประตูพระราชวังของพระเจ้าอูตคนบท

ครั้งแรกทหารยามรักษาประตูไม่ยอมให้เจ้าชายธรรวะและ
รณาสีพี่เลี้ยงเข้าไปในบริเวณราชฐาน แต่เมื่อได้ฟังคำชี้แจงของ
รณาสีผู้เฉลียวฉลาดและเมื่อได้รับอนุมัติจากผู้บังคับบัญชาแล้ว ทหาร
ยามก็ยอมให้ทั้งสองเดินเข้าไปในพระราชฐานโดยดี

พอผ่านประตูชั้นในเข้าไปถึงพระราชอาสน์ที่ประทับของราชา
อูตคนบท เจ้าชายธรรวะก็เสด็จเข้าไปพุ่มลงกราบแทบพระบาททั้ง
คู่ของพระบิดา พลาทงทรงพระกันแสงสะอึกสะอื้นอยู่ครู่หนึ่งโดยมิทรง
เฉลียวพระพักตร์ขึ้นจากพระบาทของพระราชบิดาเลย ต่อเมื่อพระราช
กัมพระองค์ลงเขยคางผู้มาหาให้ทอดพระเนตร ได้ถนัดนั้นแหละ.....
ราชาอูตคนบทจึงทรงจำพระโอรสได้ ! พลันอัศจรรย์ก็ไหลหลั่งออก
มานองพระพักตร์ พระองค์ทรงประคองโอรสให้เงยพักตร์ขึ้น
แล้วทรงจุมพิตด้วยความปลื้มและตื้นตันพระทัย

ทันใดนั้น นางสุรจิกิแหวกวิสูตรออกมาพอดี ! ภาพพระราช
ที่กำลังทรงจุมพิตเจ้าชายธรรวะอยู่นั้นได้สร้างความปวดร้าวใจให้
แก่นางเป็นอย่างยิ่ง และในบัดดลไฟแห่งความริษยาอาฆตก็บันดาล
ให้นางขาดสติสัมปชัญญะ นางตรงรี่เข้าไปยังแท่นที่ประทับของพระ
ราชาแล้วกระชากองค์เจ้าชายธรรวะออกมาจากพระราชอาสน์ของ
พระบิดา แล้วก็กล่าวพรสุวาจาขึ้นว่า

“ธรรวะ ! เจ้าเข้ามาถึงที่นี่ได้อย่างไร? ใครเป็นคนนำเจ้าเข้ามา? ที่นี่ไม่ใช่ที่อยู่ของเจ้า ! ที่อยู่ของเจ้าอยู่ในป่าต่างหาก ! จงออกไปเสียจากที่นี่โดยเร็ว ! ไปสิ ! ไสหัวไป ! กลับไปอยู่กับแม่ของเจ้าในป่าตามเดิมเถิด ! ”

ราชาอุตตบพนั้นได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่อ่อนแอทั้งร่างกายและจิตใจ ดังนั้นแม้จะทรงรักใคร่เจ้าชายธรรวะที่ตนเป็นผู้ให้กำเนิดก็ตาม แต่ด้วยความกลัวนางสุริจิ พระองค์ก็ได้ทรงขัดขวางหรือห้ามปรามนางสุริจิแต่ประการใด ตรงข้าม พระองค์กลับประทับนั่งเฉยไม่ทรงเคลื่อนไหวหรือเอ่ยโอษฐ์ใด ๆ ทั้งสิ้น

การกระทำและวาจาของนางสุริจิได้สร้างความปวดร้าวพระทัยให้แก่กุมารน้อยธรรวะเป็นอย่างยิ่ง เธอประทับยืนอัสสุชลนองพักตร์ไถ่ ๆ พระแท่นที่ประทับของพระราชบิดาอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็เสด็จลงจากปราสาทไปเงียบ ๆ ผ่านทวารยามออกไปพร้อมกับธรรวะผู้อาจารย์พี่เลี้ยง

ระหว่างทางธรรวะผู้พี่เลี้ยงได้พุดลอบโยนเจ้าชายด้วยถ้อยคำอันเต็มไปด้วยคติ กุมารน้อยจึงค่อยคลายความโหม่นนัสลงได้บ้าง

พอกลับถึงอาศรมที่พัก เจ้าชายธรรวะก็ทูลเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้ชนนีฟังพร้อมทั้งทรงพระกันแสงอยู่เป็นเวลานาน นางสุนิทรทรงฟังอยู่ตลอดด้วยความอดทน พลังก็ทรงกล่าวลอบโยนกุมารผู้เริ่มจะเป็นหนุ่มขึ้นว่า

“ลูกรัก ! เจ้าจงอย่าได้เสียใจรำไห้ไปเลย ถึงแม้ว่าเสด็จพ่อ
ของเจ้าจะไม่รักไม่เมตตาต่อเจ้า เจ้าก็ยังมีผู้ที่รักเจ้าเป็นที่สุดอยู่
แม่เองก็ได้ท่านผู้นี้แหละเป็นที่พึ่ง ทุกวันนี้แม่มีชีวิตอยู่ได้ก็เพราะ
ท่านผู้นี้ หากไม่มีท่านแม่คงจะจากเจ้าและโลกนี้ไปเสียนานแล้ว ! ”

“แม่จำแม่ ! ท่านผู้นี้เป็นใครล่ะจ๊ะ ? โปรดพาลูกไปหาท่าน
เถิด ลูกต้องการความรักจากท่าน ขอให้แม่ได้โปรดเมตตาพาลูกไปหา
ท่านโดยมิชักช้าเถิด ! ” กุมารธรรมาวุธอ่อนวอนพระมารดาด้วย
เสียงคร่ำครวญสะอึกสะอื้น

“ลูกรัก ! เจ้ายังเยาว์อยู่นัก รอให้เจ้าโตเสียสักหน่อยก่อน
เถิดแล้วเจ้าจะรู้จักตนเอง ท่านผู้นี้ทรงพระนามว่า พระวิษณุผู้เป็น
เจ้า พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของพวกเราทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็น
ที่พึ่งของสรรพสัตว์ทั้งในยามสุขและยามทุกข์แหละลูกเอ๋ย ! ”
พระนางสุนิศาค่อย ๆ กล่าวคำปลอบพระทัยโอรสน้อย

เจ้าชายธรรมาวุธทรงฟังคำของพระมารดาแล้วก็ท่องจำพระนาม
อยู่ในพระทัยตลอดเวลาว่า “พระวิษณุผู้เป็นเจ้า ! พระวิษณุผู้เป็นเจ้า !
พระวิษณุผู้เป็นเจ้า ! ”

คืนนั้นทั้งคืนแม่ในยามบรรทมหลับ กุมารธรรมาวุธก็ทรงเพ้อ
ฝันถึง “พระวิษณุผู้เป็นเจ้า” และทรงละเมอออกมาเช่นนั้นแทบจะ
ตลอดคืน

รุ่งขึ้นแต่เช้าตรู่ ธรรมะรีบไปหาพระฤาษีผู้เป็นใหญ่ใน
อาศรม พร้อมกับขอร้องให้บอกที่อยู่ของ “พระวิษณุผู้เป็นเจ้า”
เพื่อตนจะได้ไปขอความรักความเมตตา

“ธรรมะหลานรัก ! พระวิษณุผู้เป็นเจ้าทรงประทับอยู่ไกล
มาก หลานยังเขว้าอยู่นัก ! ขณะนี้จะไปหาท่านยังไม่ได้หรอก ขอให้
หลานจงมีความอดทน ขยันหมั่นเพียรเรียนความรู้ไปพลางก่อน
โตขึ้นเข้าจึงจะไปหาและไปพบท่านได้” พระฤาษีอธิบาย

กุมารธรรมะกลับมายังที่พักโดยดุษณีภาพ แต่ในพระทัย
นั้นครุ่นคิดถึงแต่ “พระวิษณุผู้เป็นเจ้า” อยู่ตลอดเวลา

ตกดึกคืนนั้นธรรมะอย่างเฝ้าก้าวออกจากกุฏิที่พักโดยมิได้
บอกกล่าวชนนีหรือใครอื่นให้ทราบเลย เธอมุ่งหน้าเดินลับเข้าป่า
ไปโดยมีใจแน่วแน่ที่จะต้องพบ “พระวิษณุผู้เป็นเจ้า” ให้จงได้
พร้อมกันนั้นริมฝีปากของเธอก็พิมพ์ไปตลอดทางว่า “พระวิษณุ
เป็นเจ้า! พระวิษณุผู้เป็นเจ้า ! พระวิษณุผู้เป็นเจ้า !”

ธรรมะเดินรอนแรมอยู่ในป่าหลายเพลา ณ ท่ามกลางสังสาร
สัตว์ที่ดุร้ายและความเงิบสงัดของธรรมชาติ เมื่อผ่านผู้ใดไม่ว่าจะ
เป็นคนหรือสัตว์ เธอก็จะถามว่า “พระวิษณุผู้เป็นเจ้าอยู่ที่ไหน ?
ช่วยบอกทางแก่ข้าพเจ้าด้วย” เช่นนี้ไปตลอดทาง

เป็นที่น่าอัศจรรย์ว่า ความอดทนพากเพียรและความภักดี
แน่วแน่ต่อพระวิษณุผู้เป็นเจ้า ได้ช่วยให้กุมารธรรมะแคล้วคลาดจาก
ภัยอันตรายทั้งปวงในระหว่างที่เดินทางอยู่ในป่าดงพงไพรอันน่ากลัวนั้น

เมืองคอินทราซึ่งประทับอยู่ในสรวงสวรรค์และทรงเป็นราชาแห่งทวยเทพทั้งปวง ก็ทรงอดที่จะมีความรู้สึกประทับใจในความอุตสาหมานะของเจ้าชายธรวะไม่ได้ พระองค์จึงรับสั่งให้พระนารทมนี ซึ่งเป็นอาจารย์แห่งทวยเทพทั้งหลายลงไปชี้ทางให้คำแนะนำแก่ธรวะกุมารในอันที่จะไปบรรจบพบกับพระวิษณุผู้เป็นเจ้า

พระนารทมนีจึงจาริกจากสวรรค์ไปสู่มนุษยโลก และได้ฝึกธรวะกุมารในวิถีทางที่จะบรรลุถึงพระวิษณุผู้เป็นเจ้า อันได้แก่การบำเพ็ญศีลภาวนาและทำจิตใจให้บริสุทธิ์สะอาด

และแล้วก็สมตามภายิตที่ว่า “ความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จหรือชัยชนะก็ย่อมอยู่ที่นั่นด้วย” พระวิษณุผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏพระวรกายขึ้นเฉพาะพักตร์ของเจ้าชายธรวะและทรงประทานพรว่า

“คู่อ่อนธรวะกุมาร ! เราพอใจในความพากเพียรและความมั่นคงของเจ้ามาก ต่อเดี๋ยวไปเจ้าจะหลุดพ้นจากความทุกข์ยากทั้งปวงในโลกนี้ เจ้าจะไม่ต้องเวียนเกิดเวียนตายอีกต่อไป ด้วยความดีและความดำรงคงมั่นของเจ้า เราขอรับเจ้าไว้ในมโนแห่งความรักของเรา ซึ่งเป็นความรักที่เจ้าจะหาไม่ได้แม้จากบิดามารดาของเจ้าเอง เพราะเป็นความรักที่จริงยั่งยืนไม่มีวันหมดสิ้น เสื่อมสลาย หรือแม้แต่ตกเป็นทาสของการกลัดกลายเปลี่ยนแปลงใด ๆ หนึ่ง ด้วยความมีน้ำใจคงมั่นของเจ้า เราจะขอประสาทพรให้เจ้าจงไปเกิดเป็นดวง

ดาว อันส่องแสงสุกสกาวอยู่ในฟากฟ้า แม้ว่าดวงดาราอื่น ๆ จะ
ขยับเขยื้อนเคลื่อนที่หรือโยกย้ายราศีไปยังท้องถิ่นทิศทางใด ๆ ก็ตาม
แต่เจ้านั้นไซ้ จะสุกใสวาววามสติดสตาพรหมันคงอยู่ชั่วนิรันดร์
ไม่มีวันผันแปรหรือเปลี่ยนแปลงไป แม้แต่ประการใด ๆ ทั้งสิ้น
ทั้งเทวดาและมนุษย์จะพากันแซ่ซ้องสรรเสริญความรุ่งโรจน์
อีกทั้งความดำรงคงมั่นของเจ้าและจะได้เจ้านี้แหละเป็นที่พึ่งที่หมาย
ในการเดินทาง ขอให้เจ้าจงมีแต่ความสุกสว่างเจริญคงมั่น อยู่ชั่ว
นิรันดร์ไปเถิด !”

ตรัสเสร็จ พระวิษณุเทพเจ้าก็ทรงบันดาลให้ธรวกุมารกลายเป็นดาวเหนือสติดสตาพรหมอยู่ในท้องที่หม่นพรหมคำคั่นอยู่จนตราบ
เท่าทุกวันนี้ !

มิตรที่รักทั้งหลาย ! ในประเทศอินเดียเองนั้น สำหรับผู้รู้
แล้วแม้กระทั่งในปัจจุบันนี้ ในยามคำคั่น เมื่อเงยหน้าขึ้นดู “ดาว
เหนือ” แล้ว คนทั่วไปก็อดที่จะระลึกถึงเจ้าชายธรวะเสียมิได้ ! เจ้า
ชายธรวะผู้เด็ดเดี่ยวดำรงคงมั่น กล้าหาญและมีความจงรักภักดีต่อ
พระวิษณุเทพเจ้าอย่างยอดเยี่ยม ! ธรวดารา ! ดาวดวงนั้น !

พุทธภาษิต

น สนุถว กุปริเสน กยิรา
ไม่ควรทำความสนทนากับคนชั่ว

ศรีสุรางค์ พูลทรัพย์

เพื่อน ๆ ที่กลัวผีหรือชอบเรื่องผีเชิญทางนี้ครับ เรื่องที่ผม
จะเล่านี้เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับตัวผมเอง ก่อนอื่นผมขอแนะนำตัวเอง
เสียก่อน

ผมชื่อมานิต คนเลยเรียกผมว่า “นิต” หรือ “นิต” เพราะ
ผมตัวเล็กด้วย แต่ผมก็หวังว่าผมคงไม่ตัวเล็กอยู่ตลอดไป ตอนนั้นผม

อายุแค่ ๑๑ ปี ตัวจึงยังเล็กอยู่ แต่ผมพยายามรับประทานอาหารครบ
ทั้ง ๕ หมู่ตามตำราสุขภาพ คือรับประทานข้าว เนื้อมนไข
ไขมัน ผัก และผลไม้ ผมเชื่อแน่ว่าอีกหน่อยผมก็คงเป็น “นิต”
ที่ร่างสูงใหญ่เหมือนคุณพ่อบ้าง

บ้านของผมอยู่ในกรุงเทพฯ มีเนื้อที่แคบ ไม่มีที่วิ่งเล่นเลย
มีแต่สวนญี่ปุ่นเล็ก ๆ ไว้ดูเล่นเท่านั้น ผมชอบบ้านของคุณปู่
มากกว่า บ้านของคุณปู่อยู่ในสวนไม่ห่างจากกรุงเทพฯ นัก ปลุกดินไม้
มากมายหลายชนิดไว้รอบบ้าน บ้านนี้เหมือนมีเครื่องปรับอากาศตั้ง
แต่อย่างเข้าประตูไว้เพราะร่มเย็นสบาย ลมพัดกลิ่นดอกไม้หอมชื่นใจ
ต่างกับกลิ่นดอกไม้ที่ใช้ฉีดในห้องปรับอากาศซึ่งฉุนและทำให้ผม
จาม คุณแม่บอกว่าสารที่ใช้ฉีดในห้องปรับอากาศนั้นอาจมีอันตราย
เช่นทำให้เป็นโรคมะเร็งได้ ผมจึงไม่ชอบเข้าห้องปรับอากาศเท่าไรนัก

ที่บ้านคุณปู่มีต้นมะม่วง ชมพูแก้วเหม่ม ชมพูสาแหรก
ชมพูกะหลาป่า ชมพูชนิดหลังนี้คนไม่ค่อยรู้จัก เป็นชมพูสีเขียวอ่อน
ซึ่งหวานอร่อยมาก ลักษณะคล้าย ๆ ชมพูเมืองเพชร แต่ชมพูเมือง
เพชรสีอ่อนกว่าและไม่อร่อยเท่า นอกจากนี้ยังมีต้นฝรั่งพันธุ์ดั้งเดิม
ของไทยที่กรอบอร่อยกว่าฝรั่งพันธุ์เวียดนามซึ่งกำลังเห่อปลูกกัน
ปัจจุบัน

ผมชอบปีนต้นไม้มาก ยิ่งต้นชมพูสาแหรกยิ่งชอบเพราะ
ลำต้นตรงขึ้นง่าย เราได้ตามกิ่งขึ้นไปเหมือนไต่บันได ต้นฝรั่งปีนยาก
ที่สุด เพราะกิ่งกลืน ต้องระมัดระวังมาก ถ้าฝนตกใหม่ ๆ คุณย่าห้าม

ผมเป็นเด็กขาด เพราะกึ่งจะสิ้นมาก ต้นผลไม้ต่าง ๆ นี่เสียอย่างเดียว
ที่มีมดแดง ผมโดนกัดบ่อย ๆ แต่คุณย่าบอกว่ายดีแล้วที่มีมดแดง
มีจะนั้นเวลาผมมาเที่ยว คุณย่าจะไม่เห็นหน้าผมเลย เพราะผมมัว
ไปปีนต้นไม้ ไม่ได้มาพูดคุยกับท่านและคุณปู่

เพื่อน ๆ อย่าเพิ่งเชื่อว่าเมื่อไรผมจะเล่าเรื่องเสียงกลางดึก
เสียที เรื่องนี้เกิดขึ้นที่บ้านคุณปู่ที่นี่แหละครับ ผมจึงต้องเล่าเสียก่อน
ว่าบ้านนี้มีลักษณะอย่างไร

บ้านคุณปู่มีสัตว์เลี้ยงน่ารักอยู่ตัวหนึ่ง เป็นสุนัขพันธุ์ไทย
ชื่อจิง เจ้าจิงชอบผมมาก มันดีใจและกระดิกหางต้อนรับผมทุกครั้ง
ที่ผมมาเยี่ยมคุณปู่คุณย่า คุณพ่อคุณแม่มักนำผมมาส่งไว้ที่บ้านคุณปู่
ในวันหยุดตั้งแต่เช้า พอเย็นลงจึงมารับกลับ แต่บางครั้งผมขออยู่ค้าง
คืนวันเสาร์เพื่อจะได้อยู่เล่นที่บ้านสวนนาน ๆ

นอกจากสัตว์เลื้อยก็เจ้าจิ้งนี้แล้ว ยังมีสัตว์ที่ไม่ได้เลื้อยอยู่
ที่บ้านคุณปู่ก็อีกมากมาย ส่วนใหญ่เป็นนกชนิดต่าง ๆ เช่น นกกางเขน
นกกระเจิบ นกปรอด เป็นต้น ส่งเสียงไพเราะให้เราฟังตลอดทั้งวัน
กระรอกหางฟูน่ารักก็มี มันเชื่องมาก ชอบมานั่งถือชมพู่อ่านหนังสือ
อยู่ใต้ต้นไม้ มันนั่งดูอยู่ใกล้ ๆ มันก็ไม่ว่า

คืนวันหนึ่งที่ผมค้างกับคุณปู่คุณย่า มีเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝัน
เกิดขึ้น คุณปู่ไม่สบายมากหายใจไม่ออก คุณย่าบอกว่าต้องรีบนำส่ง
โรงพยาบาลและอยู่ดูแลคุณปู่อยู่ที่นั่น จะให้ผมอยู่เฝ้าบ้านคนเดียว
ได้หรือไม่ ผมรีบอาสาเฝ้าบ้านทันที บอกคุณย่าว่าไม่ต้องเป็นห่วงผม
ผมจะดูแลบ้านให้

เมื่อคุณย่าพาคุณปู่ไปแล้วผมปิดประตูรั้วและประตูบ้าน
บ้านคุณปู่เป็นบ้านใต้ถุนสูง มีนอกชานใหญ่แบบบ้านโบราณ ห้อง
ต่าง ๆ จะเปิดออกสู่นอกชานนี้รวมทั้งห้องนอนของผมด้วย

ผมปิดประตูห้องนอน สวดมนตร์ไหว้พระแล้วก็เข้านอน
ใจของผมไม่ค่อยดีนักเพราะเป็นห่วงคุณปู่ว่าจะเป็นอะไรมากหรือไม่
ทั้งยังรู้สึกว้าวุ่นเพราะต้องอยู่คนเดียวในบ้าน ผมจึงนอนไม่ค่อย
หลับสนิท รู้สึกครึ่งหลับครึ่งตื่นอยู่ตลอดเวลา

เสียงลมพัดและเสียงกิ่งไม้ซึ่งเคยฟังไพเราะเหมือน
เพลงกล่อมให้หลับ ในคืนนี้ดูดังวังเวง เสียงจิ้งหรีดไรดัง ๆ หยุต ๆ

เป็นระยะ หึ่งห้อยที่บินผ่านหน้าต่างห้องผมก็มีแสงวาววามน่ากลัว
ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนผมชอบนอนดูเล่น และชอบให้บินมาบ้อย ๆ
นาน ๆ ผมจะได้ยินเสียงแหบ ๆ ของนกกลางคืน ซึ่งฟังไม่หวานหู
เหมือนพวกนกกลางวัน ปกติผมเป็นคนนอนหัวค่ำและหลับง่าย
จึงไม่เคยได้ยินเสียงน่ากลัวเหล่านี้มาก่อน พอผมค่อย ๆ รู้สึกคุ้นกับ
เสียงแปลก ๆ ในตอนดึกเหล่านี้ ก็กลับมีเสียงที่น่ากลัวว่าดังขึ้น

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

ก๊อก! ก๊อก!

ก๊อก! ก๊อก!

ผมลุกขึ้นนั่งพรวดพราด เสียงใครมาเกาะประตูผมกลางดึก
เขาผ่านประตูบ้านตรงนอกชานมาได้อย่างไร ?

ขโมยหรือ ? ถ้าเป็นขโมยจะเกาะทำไม ?

ถ้าเช่นนั้นใครเล่า ?

เสียงก๊อก ๆ ดังขึ้นอีก ผมจะเปิดออกไปดูดีไหม ที่แปลกก็
คือเจ้าจิ้งจอกทำไมไม่เท่าขโมย มันหายไปไหน หรือว่ามันถูกโจรวางยา
เสียแล้ว ผมเคยอ่านข่าวหนังสือพิมพ์ว่า โจรโจร้ายมักวางยา
สุนัขก่อนขึ้นขโมยของ นี่ผมจะอย่างไรดี โจรมันคงแอบรู้ว่าคุณปู่
คุณย่าไม่อยู่

เสียงก๊อก ๆ ดังขึ้นอีกแล้ว ผมชนลูกชู้ ถ้าไม่ใช่โจร แต่
เป็นผีล่ะ ?

ผมไม่เคยถูกผีหลอกที่นี่เลย “ที่นี่ไม่มีผีนะ” ผมพยายาม
ปลอบใจตัวเอง

เสียงสุนัขเห่าหอนอยู่ไกล ๆ ทำให้ผมใจสั่น หวั่นไหวกับ
เสียงก๊อก ๆ เกาะประคูดที่ผมอธิบายไม่ได้

หรือว่าคุณปู่มาเคาะหาผม วิญญาณคุณปู่ซึ่งออกจากร่างไป
แล้วได้มาเคาะหาผมเพื่อจะบอกลา ผมเคยได้ยินเขาเล่ากันทำนองนี้
บ่อย ๆ แต่ไม่เคยเชื่อ

“คิดบ้า ๆ ” ผมคิดตัวเอง คุณปู่ไม่สบายมากก็จริง แต่แพทย์
สมัยนี้รักษาเก่งมาก ผมก็ได้สวดมนต์ภาวนาให้คุณปู่ปลอดภัยแล้ว
ไม่ใช่คุณปู่แน่ ๆ

เสียงก๊อก ๆ ดังขึ้นอีก ผมพยายามหลับตานอนเพื่อให้ไม่
ได้ยินเสียงเกาะประคูด แต่ก็เป็นไปได้ ผมทนนอนล้มตาทั้งคืน
อย่างนี้ไม่ได้ เป็นอะไรก็เป็นอย่างนั้น ผมจะต้องลุกขึ้นไปเปิดประตูดูให้รู้
แน่ว่าใครเป็นผู้มาเคาะกลางดึกนี้

ผมรวบรวมความกล้า ลงจากเตียงและเดินไปหยุดที่
หน้าประตู นึกถึงการเล่นของเด็กที่เล่นขายดอกไม้ ผมตัดสินใจว่า
ผมจะต้องเปิดประตูแล้วถามใครที่มาเคาะว่า “มาทำไม”

เมื่อเสียงก๊อ ก ๆ ดังขึ้นอีก ผมก็เปิดประตูพลั้วะออกไป
ทันที.....

เจ้าจิ้งจอกโดนบานประตูที่เปิดรับลูกขึ้นกระดิกหาง มัน
ลงนอนอยู่หน้าประตูห้องผมช่วยผมเฝ้าบ้าน เมื่อเกิดคันหมัดก็ยกขา
เกาหมัดนั่นเอง เสียงก๊อ ก ๆ คือเสียงเจ้าจิ้งเกาไปกระทบบานประตู

ถึงว่า ผมฟังว่าเสียงเคาะดูจะด่ำ ๆ แต่ความกลัวทำให้ไม่
ได้คิดถึงเจ้าจิ้ง มัวออกสันขวัญหนีอยู่เสียตั้งนาน

ผมคิดใจที่รู้ว่าไม่ใช่ผีที่ไหน แถมยังมีเจ้าจิ้งสุ่นขี้แสนรู้นอน
เฝ้าเป็นเพื่อนอยู่หน้าห้อง ผมรีบปิดประตูใส่กลอน เข้านอนทันที
คราวนี้ผมหลับสบายจนรุ่งเช้า

เมื่อผมตื่นขึ้นเช้าวันนั้น ผมรู้สึกว่าผมเป็น “นิค” ที่โตขึ้น
มากกว่าวันวาน ผมได้เอาชนะความกลัว และอยู่เฝ้าบ้านคนเดียวได้
พอสาย ๆ ผมก็ได้รับข่าวดีว่าคูณปูของผมปลอดภัยและจะกลับบ้าน
ได้เย็นวันนั้นเอง

เพื่อน ๆ ทั้งหลายที่กลัวผีเหมือนผม เมื่อฟังเรื่อง
เสียงกลางดึกของผมแล้วหวังว่าคงจะหายกลัว และกล้าอยู่คนเดียว
เมื่อจำเป็นนะครับ

อภัย

บุญนำ บุญเสริม

เช้าวันนั้นอากาศ
สดใส แสงแดดอ่อน
ส่องพื้นสนามหญ้า
ผีเสื้อสีเหลือง สีม่วง
บินโฉบไปมาอยู่เหนือ
พุ่มดอกไม้ที่บ้านสะ-
พรุ้ง ยายจูงมือหลาน
เดินเล่นรอบ ๆ สนามหญ้า

“ยายจ๋า” หลานชายเล็ก ๆ อายุ ๕ ขวบ มองดูผีเสื้อด้วยความสนใจ “ผีเสื้อพุดอะไรกับดอกไม้จ๊ะ”

ยายหยุดคิดอยู่ชั่วครู่ เพราะไม่คิดว่าหลานจะถามเช่นนั้น
“ผีเสื้อคงกระชิบว่าดอกไม้สวยและน่ารักเหลือเกิน”

“แล้วผีเสื้อก็จูบดอกไม้ไซ้ไหมยาย” หลานยังคงถามต่อไป
ตามประสาเด็ก

“ใช่แล้ว ผีเสื้อรักดอกไม้ จูบดอกไม้ และช่วยทำให้ดอกไม้
ขยายพันธุ์” ยายอธิบายด้วยคำพูดง่าย ๆ “หลานรักดอกไม้เช่น
เดียวกับผีเสื้อไหมจ๊ะ”

“หนูรักดอกไม้ รักต้นไม้ ไม่เหมือนพี่อรุณหรือ” หลานตอบโดยอ้างถึงเด็กรับใช้ในบ้านซึ่งชอบหักกิ่งไม้ เด็ดดอกไม้ในบ้านอยู่เป็นประจำ

“พี่อรุณเขาไม่ได้เรียนหนังสือ เขาไม่รู้คุณค่าของดอกไม้ ต้นไม้ ว่าทำให้เขามีความสุขความเพลิดเพลินได้” ยายชี้แจงให้หลานเข้าใจว่า คนมีการศึกษาย่อมไม่ทำลายธรรมชาติ

“ตอนเย็น ๆ หนูเห็นเด็กนักเรียนที่โตแล้ว ยังดึงดอกพุทธรักษาหน้าบ้านของเราเลย ครูคงไม่ได้สอนเขาให้ไหมยาย” หลานนำข้อสังเกตมาถามยายอีก

ยายรู้สึกอึดอัดใจ และอยากเปลี่ยนเรื่องคุยเสียแล้ว เพราะยายทราบดีว่า เด็กนักเรียนที่ซุกซนมักจะชอบทำลายสิ่งที่อยู่ใกล้มือไม่ว่าต้นไม้ ดอกไม้ สมุด หนังสือ หรือแม้แต่เครื่องโทรศัพท์ที่เก็บไว้อย่างดีในตู้ เด็กใหญ่เด็กเล็กดูจะเหมือนกันหมด ทั้งนี้เพราะขาดการอบรมสั่งสอนหรืออย่างไร

“คนมีหลายประเภทนี้หลาน คนดีก็มี คนเลวก็มี คนดีก็รู้จักเลือกทำแต่ความดี” ยายพูดซ้ำ ๆ อย่างตริกตรองและมองดูหน้าหลาน

“คนเลวก็ชอบทำลายสิ่งของให้ไหมยาย” หลานรีบถามเป็นเชิงสรุปให้ยาย

“เก่งมาก หลานยายรู้จักความแตกต่างระหว่างคนดีกับคนเลว” ยายชมหลานอย่างจริงใจและนึกในใจว่าคนเราแม้จะอายุน้อยก็

สามารถแยกได้ว่าอะไรดี อะไรไม่ดี แต่เหตุใดจนคนเราจึงไม่เลือกทำ
ความดี

“ยายจำ พาหนูไปเดินในซอยหน้าบ้าน ยายจะได้ออกกำลัง
ตอนเช้า ๆ ” หลานกล่าวชวนแล้วจึงมียายให้เดินออกประตูบ้านไป

“ยายชอบเดินตอนเช้า ๆ แต่ยายรำคาญความสกปรก
ในซอยบ้านเราเสียจริง ๆ ” ยายพูด พลางชี้มือให้หลานดูถุง
พลาสติกที่ทิ้งเกลื่อนกลาดอยู่สองข้างทาง

“ทำไมมันมากมายอย่างนี้นะยาย” หลานพูดด้วยความฉงน
“หนูเห็นรถขยะมาเก็บขยะทุกวัน ทำไมเขาไม่เก็บไปด้วย”

“เขาเก็บไม่ไหวหรอกหลาน เขาเก็บขยะตามบ้านก็แทบจะ
ไม่หมดอยู่แล้ว” ยายพูดพร้อมกับถอนหายใจ “คนทิ้งเศษขยะ
ลงกระดาษ์ ลงพลาสติกอย่างนี้ ทำให้สกปรกไปทั่วเมือง เขาเป็นคนดี
หรือคนเลว”

“คนเลวจะยาย” หลานรีบตอบโดยเร็ว “หนูไม่เคยทิ้งอะไร
บนถนนหรือในซอยเลย หนูเชื่อยายและเชื่อแม่”

“เมื่อวานเป็นวันแม่ แม่พาหนูไปเที่ยวที่ไหน” ยายเริ่มพูด
เรื่องใหม่

“ไปซื้อของเล่นที่ร้านแถวชิดลม ครับ” หลานตอบและยัง
เล่าต่อไปว่า “คนแน่นมากจริง ๆ ครับ รถก็เยอะ บางคันพ่นควันสีดำ
คุณแม่บอกว่าอากาศเป็นพิษ เราเลยต้องปิดหน้าต่างรถและหายใจไม่
ค่อยออก”

“ยายนึกแล้ว แม่แก่เขาไม่ค่อยเชื่อยายหรอก แล้วเขาก็ไม่สบายบ่อย ๆ ” ยายพูดเชิงปน “ควรจะพาลูกออกไปนอกเมืองสูดอากาศบริสุทธิ์ หรือลมทะเลบ้าง”

“เมื่อไรเขาจะมีวันยายบ้างละครับ” หลานถามขึ้นพร้อมกับหัวเราะ “ยายจะได้พาหนูไปวัดไกล ๆ วัดที่คุณยายเคยไปบ่อย ๆ ”

“หลานเอ๊ย สมัยนี้เขาไม่ค่อยไปวัดกันหรอก มันไม่สนุก มักมีแต่คนแก่ ๆ เขาไปทำบุญทำทาน ฟังเทศน์ และก็นั่งสมาธิ” ยายพูดด้วยความรู้สึกเศร้าใจเล็กน้อย

“หนูชอบนั่งสมาธินะยาย ที่โรงเรียนของหนู ครูก็สอนให้นั่งสมาธิ ยายพาหนูไปวัดของยายบ้างนะครับ” หลานรบเร้าพร้อมกับกระตุกมือยาย ๒-๓ ครั้ง “ไหนยายเล่าต่อสิครับ วันก่อนยายเล่าให้ฟัง หนูยังจำได้ ยายไปพักที่บ้านหลังเล็ก ๆ ริมน้ำอยู่ข้างกอไผ่ แล้วยายเห็นอะไรอีกบ้าง มีตำรวจ มีทหารไหมยาย” หลานซึ่งกำลังอยากเป็นทหาร เป็นตำรวจ ถามยายด้วยความใคร่รู้

“หลานอยากไปกับยายจริง ๆ หรือ” ยายปรารภ “ถ้ามีวันยาย ยายจะพาหนูไปแน่ ๆ เป็นวัดอยู่กลางป่า มีนกนานาชนิดให้ดู ที่วัดนั้นไม่มีศัตรู มีแต่มิตร ไม่มีใครคิดเบียดเบียนใคร ทุกคนมีแต่จะให้ ให้สิ่งของ ให้อาหารและไม้ตรี อากาศก็บริสุทธิ์ แจ่มใส ถ้ายายบอกว่าทุกคนที่นั่นเป็นคนดี มีศีล มีธรรม นำความสุกมาแบ่งปันกัน โจรผู้ร้ายก็ไม่มี ยายไม่เคยเห็นตำรวจโผล่มาเลย ทหารก็ไม่มี

ประหยัดได้

ใจสบาย

ประพีร์ เทพรานนท์

“ประหยัด” เป็นคำที่เด็ก ๆ คงเคยได้ยินและพบเห็นอยู่เสมอ นับตั้งแต่อยู่ที่บ้าน ผู้ใหญ่ก็จะสอนให้รู้จักประหยัดของใช้ ประหยัดเงิน เมื่อออกจากบ้านก็จะมีคำขวัญเกี่ยวกับเรื่องการประหยัดอยู่ตามสถานที่ต่าง ๆ สมัยหนึ่งมักจะเขียนที่ศาลาที่พักผู้โดยสารรถประจำทาง เช่น “การประหยัดทำให้เกิดมีระเบียบวินัย” “ประเทศชาติจะเจริญ เมื่อคนในชาติรู้จักประหยัด” นอกจากนี้เรายังได้ยินได้อ่านเรื่องของการประหยัดจากสื่อมวลชนต่าง ๆ อยู่เสมอ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ทั้งนี้เพราะทุกฝ่ายก็อยากจะให้คนในชาติช่วยกันและเห็นความสำคัญของการประหยัดซึ่งมีผลดีทั้งต่อตนเองต่อครอบครัว และแน่นอนย่อมส่งผลไปยังส่วนรวมคือประเทศไทยอันเป็นที่รักยิ่งของเราด้วย

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงตระหนักถึงความสำคัญของการประหยัดเป็นอย่างยิ่ง เห็นได้จากพระบรมราโชวาท ในพระราชพิธีบวงสรวงสมเด็จพระบรมมหาราชวัติราชเจ้า ในการสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ ๒๐๐ ปี ณ ท้องสนามหลวง พระองค์ได้มีพระราชดำรัสแก่ประชาชนชาวไทย ความตอนหนึ่งทรงแนะแนวทางให้คนไทยยึดถือปฏิบัติโดยทรงกล่าวถึงคุณธรรม ๔ ประการ...

“ คุณธรรมประการที่ ๓ คือการอดทน และอดออม ที่จะไม่ประพฤติก่อความสัจสุจริตไม่ว่าจะด้วยเหตุประการใด ”

คุณธรรมข้อนี้ ทรงเน้นถึงการอดออม ซึ่งก็หมายถึงการประหยัดนั่นเอง แสดงให้เห็นว่าพระองค์ก็ทรงหวังที่จะให้พสกนิกรของพระองค์เห็นความสำคัญของการประหยัด และช่วยกันประหยัด

พระบรมราโชวาท พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชนิพนธ์เมื่อ พ.ศ. ๒๔๒๘ โดยมีพระราชประสงค์เพื่อ.... “ขอจดหมายคำสั่งตามความประสงค์ให้แก่ลูกบรรดาซึ่งจะให้ออกไปเรียนหนังสือในประเทศยุโรป จงประพฤติตามโอวาทที่จะกล่าวต่อไปนี้”

ความตอนหนึ่ง ได้ทรงสอนให้รู้จักค่าของเงินให้รู้ประหยัดการใช้จ่าย

“.....เงินทองที่จะใช้สอยในค่ากินอยู่แห่งหนึ่งหรือใช้สอยเบ็ดเสร็จทั้งปวง จงเขม็ดเขมิใช้แต่เพียงพอที่อนุญาตให้ใช้ อย่าทำ

ใจโตมือโตสุรุษสุร่าย โดยถือตัวว่าเป็นเจ้านายมั่งมีมาก หรือถือว่าพ่อ
เป็นเจ้าแผ่นดินมีเงินทองถมไป ขอบอกเสียให้รู้แต่ต้นมือว่า ถ้าผู้ใด
เป็นหนี้มาจะไม่ยอมใช้หนี้ให้เลย หรือถ้าเป็นการจำเป็นจะต้องใช้
จะไม่ใช้เปล่าโดยไม่มีโทษแก่ตัวเลย ฟังรู้เถิดว่าต้องใช้หนี้เมื่อใดที่จะ
ต้องรับโทษเมื่อนั้นพร้อมกัน อย่าเชื่อด้อยคำผู้ใดหรืออย่าหมายใจว่า
โดยจะใช้สุรุษสุร่ายไปเหมือนอย่างเช่นคนเขาไปแต่ก่อน ๆ แต่พ่อเขา
เป็นขุนนางเขายังใช้กันได้ไม่ว่าไรกัน ถ้าคิดดังนั้นเป็นผิดแท้ทีเดียว
พ่อรักลูกจริง แต่ไม่รักลูกอย่างชนิดนั้นเลย เพราะรู้เป็นแน่ว่าถ้าจะ
รักอย่างนั้นจะไม่เป็นการมีคุณอันใดแก่ตัวลูกผู้ได้รับความรักนั้นเลย
เพราะจะเป็นผู้ไม่ได้วิชาที่ปรารถนาจะให้ได้ จะไปได้แต่วิชาที่จะทำ
ให้เสียชื่อเสียงและได้รับความร้อนใจอยู่เป็นนิจ จงนึกไว้ให้เสมอว่า
เงินทองที่เลเห็นมาก ๆ ไม่ได้เป็นของหามาได้โดยง่ายเหมือนเวลา
ที่จ่ายไปนั้นเลย....”

อีกตอนหนึ่งทรงย้าว่า....“ เงินนั้นไม่ควรจะมาจำหน่ายใน
การที่ไม่เป็นประโยชน์ไม่เป็นเรื่อง และเป็นการไม่มีคุณกลับให้โทษ
แก่ตัว ต้องใช้แต่ในการจำเป็นที่จะต้องใช้ ซึ่งจะเป็นการมีคุณ
ประโยชน์แก่คนและผู้อื่นในทางชอบธรรม...”

เด็ก ๆ คงรู้จักท่านบรมครูสุนทรภู่ รัตนกวีของไทยยุคต้น
กรุงรัตนโกสินทร์ ไม่ว่าท่านจะเขียนเรื่องใดก็ตาม ท่านจะต้องแทรก
คติสอนใจไว้เสมอ และยังเป็นคำสอนที่ไม่ล้าสมัยมาจนทุกวันนี้
แน่นอนท่านย่อมสอนเรื่องการประหยัดไว้ ซึ่งก็ยังเป็นคำพูดที่

คิดปากคนไทยอยู่เสมอ ในสุภาษิตสอนหญิง ท่านสอนเรื่องการ
ประหยัดไว้ว่า

“ มีสิ่งพึงบรรจบให้ครบบาท
อย่าให้ขาดสิ่งของต้องประสงค์
จงมักน้อยกินน้อยค่อยบรรจง
อย่าจ่ายลงให้มากจะยากนาน
ไม่ควรซื้อก็อย่าไปพิไรซื้อ
ให้เป็นมือเป็นคราวทั้งควหาวน ”

อีกตอนหนึ่งท่านสอนว่า

“ อย่าอวดคิมิทรัพย์สินที่เย็บแจก
ทำเกี้ยวแฝงมุงป่าพาลิบหาย
ใครจะช่วยตัวเราก้เปล่าคาย
อย่ามั่งง่ายเงินทองของสำคัญ ”

เรื่องการเลือกซื้ออาหารก็มีเตือนไว้ในสุภาษิตพระร่วงว่า
“ของแพงอย่ามักกิน” เด็ก ๆ ก็คงทราบแล้วว่า อาหารแพงอาจจะ
ไม่ใช่อาหารที่ดีมีคุณค่าเสมอไป ถ้าเรารู้จักเลือกซื้ออาหารที่มี
คุณภาพใกล้เคียงกันแต่ราคาถูกกว่า ก็เท่ากับเป็นการประหยัดได้
เหมือนกัน

เด็ก ๆ อาจจะเคยอ่าน “จดหมายจากจางวางหั่ว” พระนิพนธ์ น.ม.ส. (กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์) การดำเนินเรื่องใช้เป็นจดหมายของพ่อคือ จางวางหั่ว เขียนสั่งสอนนายสนธิ์ลูกชายที่ไปเรียนอยู่ในต่างประเทศ ในเรื่องการประพฤติตัว การตั้งใจเล่าเรียน ตลอดจนการใช้เงิน จางวางหั่วได้สอนลูกชายซึ่งเป็นคนใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายว่า

“ เงินที่เจ้าฟุ่มเฟือยเช่นนี้ ที่จริงก็ยังไม่ทำให้ข้าต้องล้มละลาย แต่ตัวเจ้าเองจะล้มละลายในข้อที่จะเป็นมนุษย์คือไปในภายหน้า....

....เพราะฉะนั้นถ้าเจ้ามีประสงค์จะหลบหลีกความลำบาก เจ้าจงหัดประมาณเงินรายจ่ายในเวลานี้ให้พอ ๆ กับที่ประมาณว่าจะได้ในภายหน้า ถ้าไม่อย่างนั้น ข้าบอกล่วงหน้าได้ว่าเจ้าจะเดือดร้อน....”

เมื่อเอ่ยถึง ธนาคารออมสิน เราก็นึกกันดี หลายคณคงประหยัดเงินที่ได้จากคุณพ่อ คุณแม่ ญาติผู้ใหญ่ หรือรายได้จากการทำงานพิเศษไปฝากธนาคารออมสินกันแล้วเป็นแน่ เด็ก ๆ ที่ยังไม่เคยใช้บริการเลย น่าจะลองใช้ เงินจำนวนน้อยนิดก็ฝากได้ ฝากบ่อย ๆ ก็เป็นเงินก้อนใหญ่

ธนาคารออมสินเกิดขึ้นเนื่องจากพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงมีพระราชประสงค์ให้พสกนิกรของพระองค์เห็นคุณค่าแห่งการออม และรักษาทรัพย์เพื่อความมั่นคงเป็นปึกแผ่นของฐานะ จึงโปรดเกล้าฯให้ตั้ง “คลังออมสิน” เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๖

กระแสพระราชดำรัสตอนหนึ่ง มีว่า.....

“ส่วนการที่ประชาชนออมสินไว้เพื่อประโยชน์การ
ชดเชยข้างหน้า ไม่จับจ่ายเพื่อความเพลินใจชั่วขณะนั้น เป็นสิ่งควร
อุดหนุนอย่างยิ่ง..... ”

“ กลังออมสิน ” ได้รับความนิยมมาก และได้พัฒนาเป็น
ธนาคารออมสิน มีกิจการแพร่หลายทั่วประเทศในปัจจุบันนี้

ผู้เขียนจำได้ว่า คำขวัญวันเด็กแห่งชาติปี ๒๕๒๕ รัฐมนตรี
ช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ นายขุนทอง ภูผิวดือน ก็ได้เน้น
เรื่องการประหยัดไว้ด้วยว่า

“ เด็กไทยต้อง ขยัน ประหยัด สัตย์ซื่อ ถือเถรคุณธรรม”

ขลุ่ย ปัญญพรรค์ นักประพันธ์ชื่อดัง ได้แต่งเพลง กล่าวถึง
หน้าที่ของเด็กไว้ ๑๐ ประการ เอื้อ สุนทรสนาน ได้ให้ทำนอง เป็น
เพลงที่ได้รับความนิยมมาก หน้าที่หรืออาจจะกล่าวว่าคุณธรรมข้อที่
แปดของเด็กดีนั้น กล่าวไว้ว่า “ รู้จักออมประหยัด ” แสดงให้เห็นว่า
นอกเหนือจากหน้าที่อื่น ๆ ซึ่งเด็กจะต้องปฏิบัติให้ได้จึงจะนับว่าเป็น
เด็กดี เช่น เชื่อฟังผู้ใหญ่ รู้จักช่วยเหลือการงาน ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน
รักษาสาธารณสมบัติ คุณสมบัติที่สำคัญซึ่งจะช่วยทำให้ชาติ
ไทยเจริญอีกประการหนึ่งก็คือ จะต้องรู้จักอดออม รู้จักประหยัด
เพราะเด็กก็คืออนาคตของชาติ อนาคตของชาติจะเป็นเช่นไรก็อยู่ที่
คุณสมบัติของเด็กในปัจจุบัน

เด็ก ๆ คงรู้จักเพลงต้นตระกูลไทย ซึ่งเป็นเพลงปลุกใจให้
รักชาติ และนึกถึงวีรกรรมของบรรพบุรุษไทยทั้งสมัยกรุงศรีอยุธยา
และกรุงรัตนโกสินทร์ พลตรีหลวงวิจิตรวาทการ ผู้ประพันธ์เพลงนี้
มีความสามารถหลายด้านทั้งการปฏิบัติราชการ การประพันธ์เพลง
การแต่งบทละคร ตลอดจนการพูด ผลงานหรือข้อคิดเห็นของท่าน
เป็นประโยชน์แก่ผู้ที่ให้ความสนใจในเรื่องนั้น ๆ เป็นอย่างดี ในที่นี้
จะกล่าวถึงเรื่องการประหยัด ซึ่งท่านได้บรรยายไว้เมื่อ ๑๒ ตุลาคม
๒๕๐๒ เป็นเวลาล่วงมาถึง ๒๕ ปี แล้ว แต่ก็ยังไม่ล้าสมัยไปตาม
กาลเวลา ขอยกข้อคิดเห็นบางตอนเกี่ยวกับการประหยัดมาไว้
 ณ ที่นี้

“...การประหยัดเป็นคุณธรรมที่เราต้องใช้ ตั้งแต่ต้นเข้าจน
เข้าจน ต้องใช้ในทุกเรื่องทุกกรณีเกี่ยวกับชีวิตของเราและในการ
งานของเราทุกอย่าง...”

“...การประหยัดนั้น หมายถึงการอดออม แต่ไม่ใช่ยอมอด
การประหยัดไม่ได้หมายถึงการงดเว้นไม่ซื้อไม่หาสิ่งที่เราต้องการ
และจำเป็น แต่หมายถึงการหาวิธีให้ได้มาซึ่งสิ่งที่เราต้องการและ
จำเป็น โดยเสียค่าใช้จ่ายแต่น้อย ...”

“...การประหยัดมิได้หมายความว่าถึงการตระหนี่ถี่เหนียว
แต่หมายถึงการไม่ยอมเสียเปล่า ไม่ให้กินเสียเปล่า ไม่ให้อาหารและ
เครื่องใช้เสียเปล่า ไม่ให้พัสดุและทรัพยากรเสียเปล่า ไม่ให้เวลา

ของเรา พลังงานในตัวเรา กำลังใจและกำลังความคิดของเราเสียไป
เปล่า...”

“...การประหยัดพลังงานที่ง่ายที่สุด คือ การนอนหลับ
การนอนหลับเท่ากับเป็นการสะสมพลังงานไว้ใช้ในเวลาดื่น...”

“...วิทยาการทุกแขนงที่มนุษย์จะต้องเล่าเรียน ศึกษางาน
ค้นคว้าทุกสาขาที่นักวิชาการจะต้องทำ ธุรกิจทุกอย่างที่มนุษย์จะ
ต้องประกอบ ต้องเอาหลักการประหยัดเข้าช่วย หรือทำเพื่อประโยชน์
แก่การประหยัดทั้งนั้น ความก้าวหน้าทุกสถานทางวิทยาศาสตร์ก็
เป็นไปในทางประหยัด...”

การฝึกให้รู้จักคุณค่าของการประหยัดเป็นสิ่งจำเป็น
ในขณะที่คุณหนู ๆ ทั้งหลายยังอยู่ในวัยเด็ก ถ้าได้รับการฝึกฝน
เรื่องนี้จนเคยชินคิดเป็นนิสัยแล้ว ต่อไปในอนาคตเมื่อคุณหนูเป็น
ผู้ใหญ่ ก็จะเป็นผู้ใหญ่ที่เห็นความสำคัญของการประหยัด ไม่ว่าจะเป็น
เป็นเงินทอง เวลา ตลอดจนพลังงานในตัว การประหยัดจะช่วย
ให้ครอบครัวอยู่ได้อย่างมีความสุข ให้ทุกคนมีสุขภาพดี จิตใจสบาย

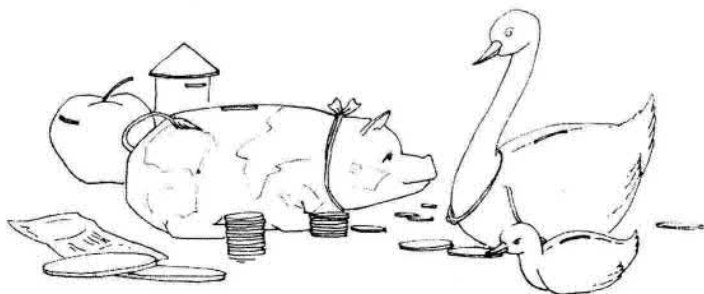
ผู้เขียนได้ถามความเห็นเรื่องการประหยัด จากนักเรียนอายุ
๗-๘ ปี บางคนว่าจะมีวิธีการประหยัดได้อย่างไรได้บ้าง ข้อความ
ต่อไปนี้ก็คือคำตอบจากหนูน้อย ๆ ...

“การประหยัดก็คือ การทำอะไรที่ไม่สิ้นเปลือง ฉันมีวิธีจะ
ประหยัดคือ ไม่เปิดไฟทิ้งไว้ ไม่เปิดน้ำทิ้งไว้ ไม่ซื้อของที่จำเป็น

ไม่ทำให้ของเสียหายทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน เมื่อคุณพ่อพาฉันไปซื้อของ ฉันก็เลือกซื้อของที่จำเป็น ถ้าซื้อของเล่นก็ไม่ซื้อแพง และรักษาให้เล่นได้นาน ๆ”

“การประหยัดเป็นสิ่งที่ดีต่อชีวิตของคนไทยทุกวันนี้ คนไทยไม่ค่อยนึกถึงการประหยัดเลยว่า เป็นสิ่งที่สำคัญต่อชีวิตของเรา เรามีวิธีประหยัดได้หลายวิธี เช่น ไม่ควรเลือกรับประทานอาหาร เช่น มีแกงเผ็ดแล้วก็จะซื้อแกงอื่นอีก ถ้ามีเงินเหลือจากค่าขนมเราก็นำมาใส่กระปุกออมสิน ถ้าอยู่ที่โรงเรียน เราไม่ควรที่จะทำให้อายุของโรงเรียนพัง ถ้าเกี่ยวกับประเทศชาติ เราไม่ควรที่จะซื้อของต่างประเทศ”

“เราควรที่จะขึ้นรถเมล์ เพราะไม่เปลืองค่าน้ำมัน ถ้าใช้รถเมล์แล้ว รถเราจะใช้ได้ยาวนาน เวลาเราจะซื้ออะไรต้องคำนึงถึงประโยชน์ เราต้องประหยัดทั้งน้ำและไฟ ไฟฟ้าถ้าไม่ใช้ก็ปิด ดับไฟเสียก่อนที่จะไม่มีไฟให้ดับ”

ประนอม เอี้ยวถาวร

ลุงแดงเป็นคนรักสัตว์ ลุงแดงมีสุนัขตัวหนึ่งขนปุกปุยน่ารักมาก จึงตั้งชื่อว่า “ปุย” ปุยทำหน้าที่เฝ้าบ้าน บ้านลุงแดงเป็นเรือนไทยมีใต้ถุนสูง ลมพัดเย็นสบาย เพราะอยู่ชายทุ่ง ข้างบ้านมีคลองที่เป็นเส้นทางคมนาคมของคนในย่านนั้น ลุงแดงมักจะปลูก ผักกาด ผักคะน้า ผักกวางตุ้งไว้ที่แปลงหลังบ้าน

เช้าวันหนึ่งลุงแดงเดินไปตลาด ระหว่างทางได้พบชายคนหนึ่งกำลังจะเชือดกอไก่อยู่ ลุงแดงรีบเดินเข้าไปหา แล้วร้องตะโกนว่า “หยุดก่อน หยุดก่อน ไก่ตัวนี้ผมขอซื้อได้ไหม”

ชายหนุ่มคนนั้นหันมาตามเสียงแล้วตอบว่า “ลุงอยากได้ก็เอาไปสิครับ ผมคิด ๕๐ บาท เท่านั้นแหละ” ลุงแดงตอบตกลงทันทีรีบ

ให้เงินชายหนุ่มคนนั้นแล้วตรงเข้าไปอุ้มโก่กลับบ้าน โก่ตัวนี้เป็นตัวผู้
ขนสวย ลุงแดงจึงตั้งชื่อว่า “โด่ง”

เช้าตรู่ทุกวัน โด่งจะทำหน้าที่เป็นนาฬิกาปลุกลุงแดง เมื่อ
ลุงแดงได้ยินโด่งขัน ลุงแดงจะรีบลุกขึ้น อาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน
แล้วลงไปอุ้มโด่งไว้ด้วยความรักใคร่ ขณะที่ลุงแดงพูดคุยกับโด่งอยู่
นั้น ก็ได้ยินเสียงร้อง เหมียว เหมียว ลุงแดงหันไปดูก็พบแมว
ตัวหนึ่งผอมโซ ลุงแดงสงสัยจึงวางโด่งลง แล้วอุ้มแมวไปบนบ้านเพื่อ
จะเลี้ยงดูให้อ้วนพี และตั้งชื่อว่า “เหมียว”

ทุกครั้งที่เหมียวเห็นลุงแดงรักและเอาใจใส่โด่งก็รู้สึกอิจฉา
และหาวิธีที่จะกำจัดเจ้าโด่ง

ขณะที่เหมียวคิดหาวิธีอยู่นั้น ปุยเดินผ่านมาพอดี เหมียวจึง
ทักปุย

“สาวดีจะ ปุย ตอนนี้เป็นอย่างไร ลุงแดงยังรักปุยอยู่หรือ?”

ปุยตอบว่า “คิดว่ารักนะ” เหมียวจึงพูดต่อ “นี่ปุย ฉันคิด
ว่าลุงแดงน่าจะรักโด่งมากกว่า ไม่เคยสนใจพวกเรา เรามาช่วยกัน
กำจัดเจ้าโด่งดีกว่าไหม?”

ปุยไม่ตอบ

เมื่อเหมียวเห็นว่าปุยไม่ขัดที่จะคิดกำจัดโด่งก็ดีใจ พยายาม
ติดตามดูว่า โด่งไปไหน ทำอะไรบ้าง

เช้าวันอาทิตย์ เพื่อนลุงแดงมาหาที่บ้าน ก่อนจะลากลับ
ลุงแดงถามว่า “ที่บ้านปลูกผักไว้หรือเปล่า”

เพื่อนลุงแดงตอบว่า “ไม่ได้ปลูกหรอก”

ลุงแดงจึงบอกว่า “ที่บ้านฉันปลูกผักไว้มากมาย มีหลาย
อย่างกำลังงามดีทีเดียว ฉันจะลงไปตัดและแบ่งไปให้บ้าง”

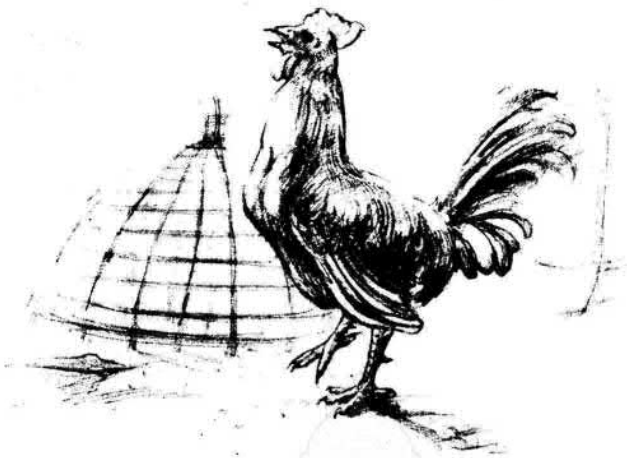
เมื่อลุงแดงเดินไปถึงสวนผัก ลุงแดงก็ตกใจมาก “เอ๊ะ เกิด
อะไรขึ้น ผักของฉันทำไมเป็นอย่างนี้”

เหมียวแอบอยู่ข้าง ๆ ได้โอกาส จึงฟ้องว่า “ลุงแดง เมื่อ
เช้านี้เห็นเจ้าโด้งมาจิก และคุ้ยเขี่ยผักของลุง เหมียวกับปุยเข้าไปห้าม
เจ้าโด้งก็ไม่เชื่อ” เหมียวพูดพลางหันหน้าไปหาปุยพูดว่า “จริงไหม
ปุย” ปุยพยักหน้า

ลุงแดงโมโหมาก จึงหันไปเรียกโด้ง “เจ้าโด้งมานี่ซิ นาง
เหมียวกับเจ้าปุยบอกว่าเจ้าจิกและคุ้ยเขี่ยผักของฉันจริงไหม”

โด้งตอบว่า “ไม่จริงครับ ไม่จริง โด้งไม่ได้ทำ ไม่ได้ทำ
จริง ๆ” ลุงแดงโมโหมากที่โด้งปฏิเสธ เหมียวเห็นเป็นโอกาสจึงพูด
ขย่งลุงแดงต่อไปว่า “เจ้าโด้งเป็นผู้ร้ายปากแข็งทำผิดแล้วไม่ยอมรับ”
พูดพลางหันหน้าไปทางโด้งพูดเป็นเชิงเห็นใจว่า “เจ้าโด้งรับสารภาพ
กับลุงแดงเสียเถอะ โทษหนักจะได้เป็นเบา”

ลุงแดงโมโหมากวิ่งไล่จับโด้ง หมายจะจับมาเชือดคอแล้ว
แกงกินให้หายแค้น

เหมียวเห็นดังนั้นจึงเรียกปูยให้ช่วยกันไล่จับโด้ง ในที่สุด
ลุงแดงก็จับโด้งได้

“นี่แน่ะ อยากหนีดินัก ข้าจะเชือดคอเจ้าเดี๋ยวนี้แหละ”
ขณะที่ลุงแดงเตรียมจะเชือดคอโด้งอยู่นั้น ลุงแดงก็ได้ยิน
เสียงแหลม ๆ เล็ก ๆ ดังมาทางข้างหลังว่า “หยุดก่อน หยุดก่อน
ลุงแดง” ลุงแดงหันไปดูเห็นหนอนน้อยน่ารักตัวหนึ่ง

เหมียวเห็นหนอนก็ดีใจ เพราะรู้ว่าหนอนกับโด้งเป็นศัตรูกัน
จึงพูดว่า “แหมเจ้าหนอนน้อยมาจึ่งหว่าพอดีจึ่งเลย มาเล่าความจริง
ให้ลุงแดงฟังหน่อยซิว่าเจ้าโด้งไปจิกและก๊วยเขี่ยสวนผักของลุงแดง
เสียหายหมดจริงหรือไม่”

หนอนน้อยกล่าวว่า “แน่นอนฉันจะต้องเล่าความจริงแน่ ๆ”
หนอนน้อยจึงเล่าว่า “ตอนสาย ๆ วันนี้ ฉันกินผักของลุง

จนอึดแล้วก็ง่วงนอนจึงหลับไป แต่ก็ต้องตกใจตื่นเพราะถูกเล็บ
แหลม ๆ ข่วน เมื่อหันไปดูก็พบเหมียวกำลังใช้เล็บข่วนต้นผักอยู่
และมีเจ้าปูยีนอยู่ข้าง ๆ”

หนอนน้อยพูดพลางหันไปถามปูย “จริงไหมปูย” เหมียว
เห็นทำไม่ดีก็เตรียมจะวิ่งหนี ลุงแดงเห็นดังนั้นก็หิบบังคับไม่ได้ ลุงแดง
หันมาอึดใจได้ และขอโทษพร้อมทั้งหันไปทางหนอนน้อยพูดขอโทษ
ที่มาเล่าความจริงให้ฟัง

โต้งกล่าวขอโทษที่หนอนน้อยมาช่วยทันเวลา และถาม
หนอนน้อยว่า “ทำไมหนอนน้อยจึงไม่โกรธและพูดใส่ร้ายโต้งล่ะใน
เมื่อโต้งก็จิกหนอน”

หนอนน้อยตอบว่า “ไม่โกรธหรอกที่โต้งมาจิกฉันก็เพราะ
ว่าโต้งมีความกตัญญูต่อลุงแดง อีกทั้งหนอนก็เป็นอาหารของไก่ด้วย
แต่วันนี้ฉันจะมาลาโต้งไปแล้ว”

“อ้าว หนอนน้อยจะไปไหนล่ะ”

“ฉันจะไปเข้าคักแด่ เมื่อครบกำหนดฉันก็จะออกมาเป็นผีเสื้อ
แสนสวย เราจะได้เป็นเพื่อนกัน”

เช้าวันหนึ่งเป็นวันที่อากาศแจ่มใส ลุงแดงออกไปพรวนดิน
ในสวนผักก็พบโต้งดีใจอย่างคึกคักดีใจ พร้อมทั้งชูกอโก่งเสียงขัน
ดังลั่นไปหมด ลุงแดงจึงเหวี่ยงหนามมองตามโต้ง พบผีเสื้อบินวนไปวน
มาหยอกล้อกับโต้งอย่างมีความสุข

น้อง ๆ อ่านนิทานเรื่องนี้แล้วมีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง รู้สึกชอบตัวละครในเรื่องตัวไหนบ้าง เช่น

๑. ลุงแดง เป็นคนขยัน รักสัตว์ มีความเมตตา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ซึ่งเป็นลักษณะที่ดีของคนไทย

๒. ปุย เป็นสุนัขที่มีรูปร่างสวย แต่ไม่ฉลาด ใครพูดอะไรก็คล้อยตาม

๓. โด้ง มีความกตัญญูรู้คุณ ขยัน และให้อภัย

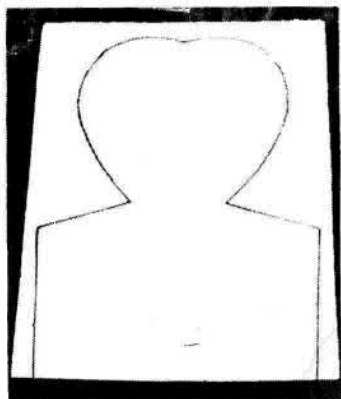
๔. เหมียว ชอบอิจฉาผู้อื่น ไม่อยากเห็นใครดีกว่าตัวเอง ชอบยุยงผู้อื่นให้โกรธกัน

๕. หนอนน้อยซึ่งต่อมากลายเป็นผีเสื้อ ชอบพูดความจริง ไม่ใส่ร้ายผู้อื่นถึงแม้จะเป็นศัตรูกันก็ตาม

เมื่อน้อง ๆ ทราบนิสัยของตัวละครแต่ละตัวแล้วเพื่ออยากจะแนะนำน้อง ๆ ลองหัดทำหุ่นนี้ว่าง ๆ สักชุดดีไหม พี่รับรองไม่ยากเลย ใช้รูปแบบเดียวกันหมดเพียงแต่ดัดแปลงตกแต่งหน้าตาให้ต่างกันเท่านั้นเอง มาลงมือทำกันเลย

อุปกรณ์ กระดาษสี ๒ หน้า เลื่อมมาหลายสีตามความพอใจ
กรรไกร กาว

วิธีทำ

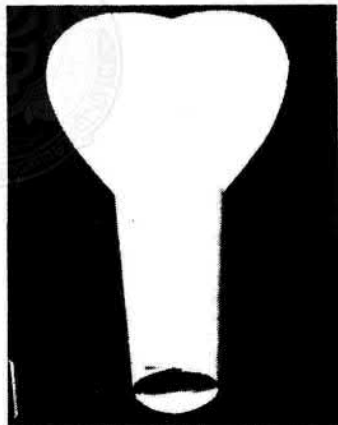
๑. วาดรูปตามแบบ

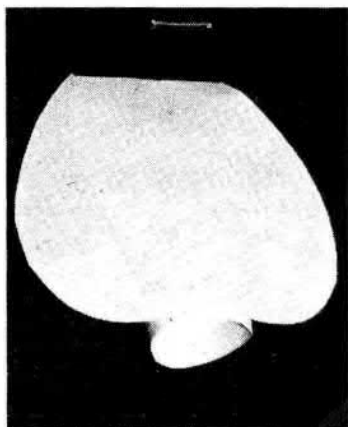
๒. ตัดตามรอยที่วาดไว้

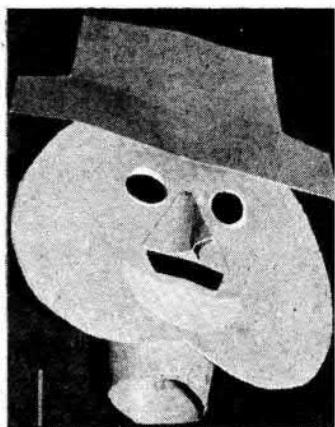
๓. เขียนเส้นประ

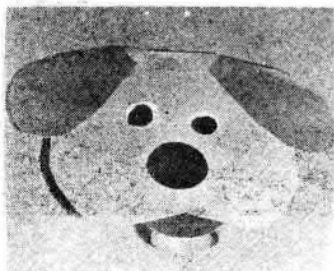
๔. ม้วนปลาย ๒ ข้างให้มีขนาด
นิ้วมือสอดได้ หากาวให้ติดกัน

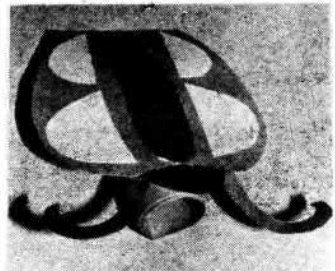
๕. พับลงตามรอยประ

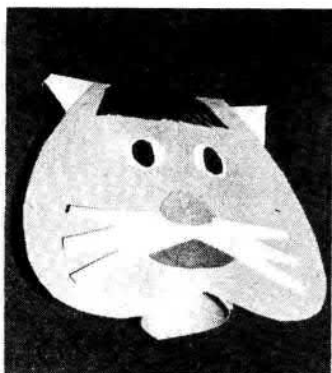
๖. ตัดกระดาษสีต่าง ๆ ตกแต่งหน้า
ตาให้สวยงาม เป็นรูป ลุงแดง เจ้าปู่
นั่งเหมียว นอนน้อย ผีเสื้อ

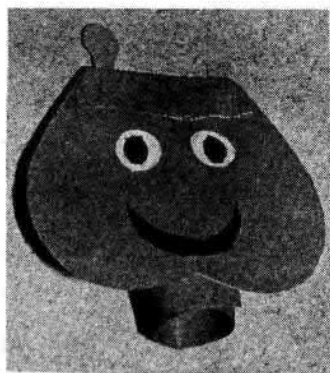
ตกแต่งหน้าเป็น เจ้าปู่

ผีเสื้อ

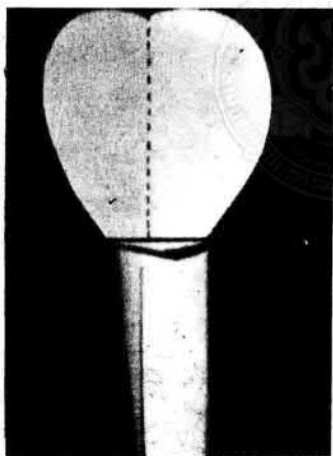

เหมียว

หนอนน้อย

ส่วนโค้งนั้น น่อง ๆ ต้องดัดแปลงการพับนิดหน่อย แต่ยังคงรักษารูปแบบเดิมไว้โดยที่น่อง ๆ เริ่มทำตั้งแต่ ขั้นที่ ๑-๔ แล้วเริ่มรูปที่ ๕ ตามภาพข้างล่างนี้

๕. เขียนเส้นประตามรูปแล้วพับตามรอยเส้นประ

๖. พับตามรอยเส้นประแล้วทากาว

โด่ง

วิธีเล่น

นำหุ่นมาสวมที่นิ้วชี้หรือนิ้วกลางก็ได้ แล้วเชิดไปตามเนื้อเรื่อง

ในที่สุดน้อง ๆ ก็สามารรถทำหุ่นนิ้วได้สำเร็จ เห็นไหมว่าไม่ยากเลย นอกจากน้อง ๆ จะตกแต่งเป็นตัวละครในเรื่อง “โชคของโด่ง” แล้วน้อง ๆ ลองคิดตกแต่งเป็นตัวละครเรื่องอื่นได้อีกมาก โดยใช้รูปแบบเดิมเพียงแต่ตกแต่งหน้าตาให้ต่างกันเท่านั้นเอง น้องลองทำดูแล้วนำไปประกอบการเล่านิทานให้เพื่อน ๆ ฟัง รับรองว่าสนุกแน่ ๆ

จดหมายจาก....

“ยูโซะ”

เด็กชายชาวเกาะ

สมพงษ์ พยุงกิจ

เพื่อนรัก

ผมชื่อยูโซะ บ้านอยู่บนเกาะตันหยงละไน ตำบลแหลมสน
อำเภอละงู จังหวัดสตูล เพื่อน ๆ อย่าเสียเวลาหาซื้อเกาะนี้ในแผนที่
ประเทศไทยเลย เพราะแม้แต่ในแผนที่จังหวัดสตูลเองก็ไม่มี แต่ถ้า
จะไปเที่ยวไม่ยากเลย ไปที่ท่าเรือบ้านตูเตหฺร่า อำเภอละงู ที่นั่นมีเรือ
หางยาวไปเกาะ นั่งเรือราวครึ่งชั่วโมงก็ถึง ค่าเรือคนละ ๑๐ บาท
ถ้าเหมาลำก็เที่ยวละ ๕๐ บาท เรือหางยาวของเราดัดแปลงมาจากเรือ
หาปลา หน้าตาคล้ายเรือ “กอแระ” ที่จังหวัดนราธิวาส

เกาะของเรารูปร่างเหมือนปลา มีไข่เต็มท้อง อ้วนอ้วนอ้วน
หันทางไปทางทิศใต้ ล้อมหาสมุทรอินเดีย หันหัวสู่ทิศเหนือตรงเกาะ
กลาง สันหลังปลาหรือหลังเกาะเป็นทิศตะวันตกขนานกับพื้นที่ตำบล

ขอนแก่น อำเภอทุ่งหัว ส่วนด้านท้องเป็นทิศตะวันออกหันสู่บ้าน
บุญไช และเกาะสไบ เป็นทะเลตอนใน บ้านผมอยู่ด้านนี้ ไม่ไกลจาก
สะพานเงินผ่นันัก เป็นหาดทรายกว้าง ยาวตลอดแนวเกาะ มีเรือ
ประมงนำดินจ่อระเกาะระกะ ยามเช้าตอนพระอาทิตย์แรกขึ้นบรรยากาศ
น่ารักมาก

เราเรียกด้านหางปลาว่าหัวเกาะ ส่วนที่เป็นครีบทหางปลาเป็น
อ่าวสวย เวลานั้นลงชายหาดกว้างลงไปถึงกลางทะเล เวลานั้นขึ้นคลื่น
สาดซัดเข้าเป็นฟองฝอยขึ้นมาบับลงบนพื้นทราย คราบน้ำเป็นแนว
งามประหลาดตา เห็นอ่าวขึ้นไปเป็นภูเขา ที่ชายเขาเรียงขึ้นไปถึง
สันเขาและลาดลงอีกด้านหนึ่ง ชาวบ้านชุดหลุมหยอดถั่วหยอดข้าว
ทั้งถั่วและข้าวขึ้นงามดี ด้านขวาของอ่าวนี้เป็นหัวเขาชี้ตรง
สู่มหาสมุทรอินเดีย ทำท่ายกลืนลมที่สาดซัดเข้ามาตลอดหน้ามรสุม
ด้านซ้ายเป็นแนวโขดหินนับพันก้อนเรียงรายอยู่เป็นหมู่ ระหว่างหมู่
หินมีริมเงา ปูเสฉวนมาชูกรวมกันอยู่เป็นกลุ่มเหมือนกับเป็นบ้าน
ของมัน

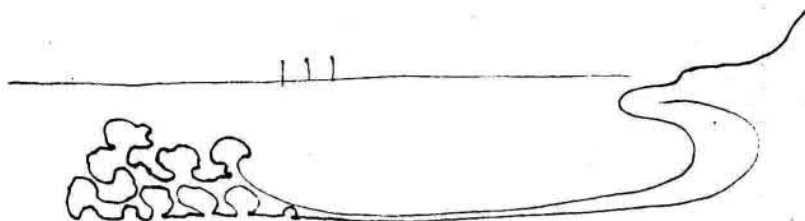
นาน ๆ จะมีหนุ่มสาวจากในเมืองมาแรมคืนที่นี่ เขากาง
กระโจมที่ชายหาดเห็นอ่าว ทำอาหารกินกันสนุกสนาน กลางคืน
ร้องเพลงคลอเสียงกีตาร์ เสียงเพลงเคล้าเสียงคลื่นลอยตามลมเข้า
ไปถึงหมู่บ้านจนดีดกัน

หมู่บ้านของเรามี ๗๐ ครัวเรือน มีผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง
๒๐๑ คน มีสถานที่ราชการแห่งเดียวคือโรงเรียนบ้านต้นหยงละไน้

สอนถึงชั้นประถมปีที่ ๖ มีครู ๘ คน นักเรียน ๗๘ คน ถ้าเพื่อน ๆ สงสัยว่าทำไมผมรู้ละเอียดคนัก ก็จะต้องบอกเสียเลยว่าตำบลของเรา กำลังจะเลือกกำนัน ข้อมูลเหล่านี้ติดอยู่ที่ป้ายประกาศของโรงเรียน และผมกำลังเรียนอยู่ที่นี่ มีเด็ก ๆ ที่ยังไม่เข้าโรงเรียนอีกร้อยละ ๑๐ กว่าคน จำนวนเด็ก ๆ นี้ผมลองนับดูเมื่อวันที่ศูนย์การศึกษาออก โรงเรียนจังหวัดสตูลเอาหนังสือไปฉายให้ดู นอกจากนี้มีครูอาสาสมัคร เดินสอนของศูนย์ ๆ ผลัดเปลี่ยนกันไปอยู่ประจำอีก ๑ คน

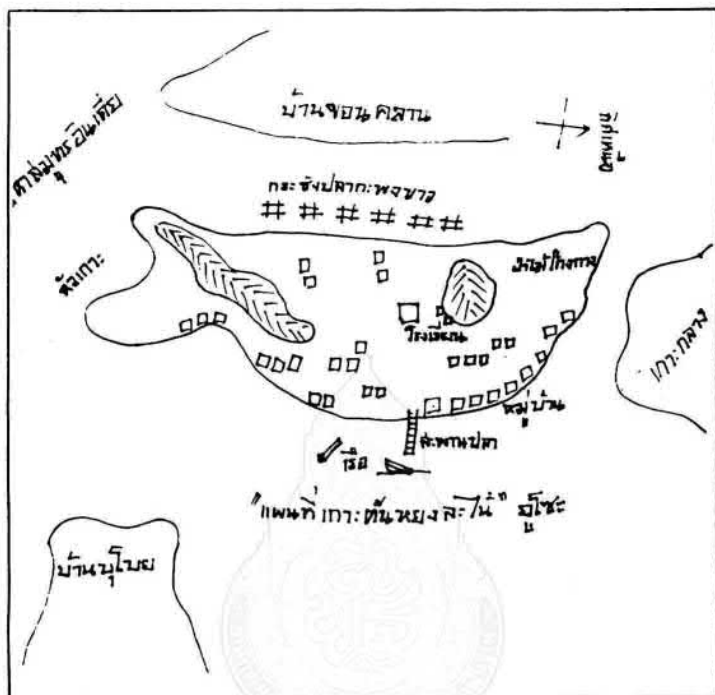
บนเกาะมีต้นยางพารา มะพร้าว และป่าโกงกาง แต่ชาวเกาะส่วนใหญ่มีอาชีพประมง เป็นประมงน้ำตื้น มีอวนลาก อวนรุน และโพงพาง ด้วยเหตุที่ปลาในทะเลลดน้อยลงทุกทีรัฐบาลจึงส่งเสริมให้เลี้ยงปลากะพงขาวในกระชังในลอน ปลากะพงขาวนี้ออกร้อยและราคาแพง ตลาดต้องการมาก เลี้ยงง่าย โตเร็ว เพียงแปดเดือนก็จับขายได้ ราคา กิโลกรัมละประมาณ ๗๐ บาท กระชังหนึ่งเลี้ยงรอดประมาณพันตัว ตัวละประมาณหนึ่งกิโลกรัม เป็นเงินเท่าไรอยากให้

“បារាំង” ឬ “ស្រី”

“រ៉េប៊ីលីយ៉ុង” ឬ “ស្រី”

เพื่อน ๆ ลองคิดดู เราเลี้ยงกันทั้งหมด ๒๕ กระซัง ถ้ากระซังและ
ค่าลูกปลารัฐบาลออกให้ทั้งหมด สมาชิกรับผิดชอบเรื่องอาหารปลา
และดูแลรักษาตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ประมงเท่านั้น เมื่อขายปลา
ได้ต้องแบ่งผลกำไรบำรุงชุมชนของเราตามข้อตกลง

ตอนนี้ชาวเกาะกำลังตื่นตัวกับการเลี้ยงปลากระพงขาว
คนที่ไม่ได้เลี้ยงงวอดนี้กำลังรวบรวมเงินทุนกันซื้อกระซังและลูกปลา
มาเลี้ยงเอง พวกที่กำลังเลี้ยงก็ตื่นตัวกับลูกปลาที่โตวันโตคืน ต้อง

คอยคัดลอกปลากะชั่งเดียวกันให้มีขนาดเดียวกันแทบทุกวัน เพราะถ้าตัวมันโตกว่ากันเมื่อไรเจ้าตัวโตจะกินเจ้าตัวเล็กทันที กว่าที่จะถึงวันจับขายได้จะเหลือเจ้าตัวโตที่สุดกะชั่งละตัวเดียว ความหวังที่จะเอาผลกำไรมาสร้างสถานีนามัย ที่อ่านหนังสือประจำหมู่บ้าน รวมทั้งความคิดที่จะรวบรวมเงินเป็น “กองทุนชาวบ้าน” ก็ะหลุดลอยไป

เมื่อกลางเดือนสิงหาคมที่ผ่านมา มีคณะถ่ายทำภาพยนตร์จากกรุงเทพ ฯ ไปถ่ายทำเรื่องการเลี้ยงปลากะพงขาว ผมงกับเพื่อนติดตามคณะอย่างใกล้ชิด เขาถ่ายการเย็บกะชั่ง การรวมกลุ่มชาวบ้าน การสร้างที่เผ้ากะชั่ง การคัดเลือกลูกปลา และการปล่อยลูกปลาลงกะชั่ง การถ่ายหนังทุกทีๆ เลมากเพราะฝนตกตั้งแต่เช้ายันค่ำเกือบทุกวัน บางวันต้องถ่ายทำท่ามกลางพายุฝน แต่ที่คณะเดือดร้อนกันมากคือการ “ถ่ายทุกข์”

เวลาจะถ่ายทุกข์ ชาวบ้านเราจะแบกจอบเข้าป่า ฉะดินพอ เป็นหลุม เสร็จธุระแล้วก็กลับ สะอาดดีออก เกะของเรากุ่ยได้ ว่างนอกจากไม่มียุ้งแล้วแมลงวันก็ไม่มี แต่พวกถ่ายหนังไม่รู้วิธี ตอนเข้ามีดพบพอบกจอบก็ตกเสียใจว่า “ไปไร่แต่เข้าเขียวยครับ” พอบได้แต่หัวเราะหึ ๆ พอสายหน่อยข้าศึกบุกประชิดติดเวียงชัยก็เลยย่าเย่ บางคนลงนั่งซุ่มใต้ถุนบ้านที่ทักั่นเอง หมามันได้กลิ่นก็วิ่งเข้าไปหาต้องย้ายหนี บางคนก็กลั่นหน้าเขียวหน้าเหลืองไปปล่อยในป่าตอนยกกองไปถ่ายหนัง วันต่อ ๆ มาได้วิธีใหม่ รีบไปจัดการกัน

แต่เช้ามีด อุตสาหกรรมไปถึงหัวเกาะซึ่งเป็นสถานที่ตากอากาศที่สวยงามที่สุดและดีที่สุดของเรา แล้วก็ใช้โฉดหินของเราเป็นแหล่ง “เปลื้องทุกข์”

ความจริงเรื่องส้วมไม่ใช่ปัญหาของเรา วิธีของเราทั้งถูกอนามัยและได้ประโยชน์ แต่ครูก็อปป่อย ๆ ให้เราหัดใช้ห้องน้ำให้เคยชิน เพราะพยาธิปากขอมันเก่งมาก มันจะเจาะเท้าเข้าไปทัศนजरในปอดและหลอดอาหาร แล้วไปจับจองคอนโดมิเนียม^๒ที่ผนังลำไส้ กอปรโดยผลประโยชน์จนเราซัดเซียว และอาจเกิดโรคแทรกซ้อนถึงตายได้ แต่ที่ผมกับพ่อเห็นประโยชน์ชัดก็คือว่าไม่ว่าฝนจะตก แดดจะออก ไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืน ถ้ามีส้วมแล้วสะดวกไปทุกอย่าง ไม่ต้องคอยกระแอมกระไอให้สัญญาณ ไม่ต้องเสี่ยงกับชุมทรัพย์หลุมเก่า จะเสียประโยชน์ก็ตรงที่ดินขาดปุ๋ยอันโอชะไปบ้างเท่านั้น ผมกับพ่อดังใจว่าจะทำส้วมไว้ใช้สักหลัง

“เราต้องพัฒนาคุณภาพของชีวิต มิฉะนั้นชีวิตจะไม่มีคุณภาพ” ผมจำคนอื่นเขามานะ

พรุ่งนี้ผมกับพ่อจะเริ่มขุดดินสร้างส้วม สักสามสี่วันคงเสร็จ แล้วเพื่อน ๆ ไปเยี่ยมผมบ้างนะครับ สองข้างทางจากท่าเรือตุตเตหฺร่าไปถึงเกาะตันหยงละโน้สวยงาม สวยกว่าในหนังสือที่เคยไปฉายให้ดูเสียอีก เมื่อถึงเกาะแล้วผมจะพาไปหัวเกาะ ไปที่อ่าวแสนสวยของเรา ไปดูลูกคลื่นสูงท่วมหลังคาบ้านจากมหาสมุทรอินเดีย โถมกระแทกฝั่ง พอถึงเวลาน้ำลงจะพาเดินเล่นตามชายหาดรอบเกาะ

แล้วไปคุยกับปู่เสฉวนที่โชดหินริมอ่าว เรื่องอาหารการกินไม่ต้อง
ห่วงครับ ถึงเกาะเราจะยากจน เราก็ไม่อดอยากครับ ทอดแหตาม
ชายหาดตอนหัวน้ำขึ้นสองสามครั้งก็ได้ปลากระบอกเป็นร้อย ๆ ตัว
ต้องกระซิบสักนิดว่าเกาะของเรายังใช้ตะเกียงกระป๋องอยู่ “ชวนฝัน”
อย่างบอกใครเชียว

รัก
ยูโซะ

ปล. จดหมายฉบับนี้ครูช่วยผมแก้ไข แต่ครูไม่ยอมให้บอกชื่อ
คำหุ ๗ ข้างบนผมแอบครูใส่อีกที่มันโก้ดีครับ ขอกระซิบอีกที่
ครูของผมใจดีจังเลย

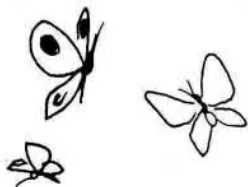
ยูโซะ

-
๑. สะพานเงินผืน เป็นคำซึ่งคนทั่วไปเรียกสะพานที่สร้างด้วยเงินงบประมาณซึ่งรัฐบาล
แบ่งให้ส่วนจังหวัดไปใช้ในการปรับปรุงสภาพของหมู่บ้าน ให้ใช้เงินนี้จ้าง
ราษฎร เพื่อให้ราษฎรมีงานทำในระหว่างเวลาว่างจากการประกอบอาชีพตามปกติ
 ๒. คอนโดมิเนียม เป็นภาษาต่างประเทศ หมายถึงอาคารที่อยู่อาศัย ซึ่งสร้างเป็นตึกหลัง
สูงใหญ่มาก มีหลายชั้น แต่ละชั้นกันเป็นห้องชุดสำหรับครอบครัวยู่ได้หลาย ๆ ชุด
แต่ละชุดประกอบด้วยห้องนอน ห้องรับแขก ห้องครัว ห้องน้ำ เหมือนกับบ้าน
หลังหนึ่ง ในตึกคอนโดมิเนียมหลังหนึ่ง ๆ อาจมีห้องชุดเป็นจำนวนร้อย เหมือน
รังผึ้งหรือรังปลวกใหญ่ ๆ สำหรับให้คนเข้าไปอยู่ได้หลายร้อยคน ขณะนี้มีการ
สร้างคอนโดมิเนียมหลายแห่งในกรุงเทพมหานคร

บันทึก ความประทับใจ ในสัปดาห์

บันทึกนี้เป็นของเด็กหญิงอายุ ๑๑ ขวบ เขียนเมื่อ พ.ศ.
๒๕๑๑ ขณะที่เรียนอยู่ชั้นประถมปีที่ ๗ โรงเรียนสาธิต
แห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร เด็กหญิงผู้นี้เรียนจบและ
ทำงานแล้ว มอบบันทึกให้มา แต่ไม่ประสงค์ให้ออก
นาม

ฉบับที่ ๑

๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

วันนี้เป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของสมเด็จพระนางเจ้า
สิริกิติ์พระบรมราชินีนาถ มีพระชนมายุครบ ๓ รอบ ชาวไทย

ทุกคนได้แสดงความจงรักภักดีต่อองค์พระมหากษัตริย์ โดยการ
ประดับประดาไฟให้สมพระเกียรติ และบางแห่งจัดพิมพ์หนังสือ
พระบรมฉายาลักษณ์ถวายพระพรด้วย

คืนนี้ข้าพเจ้าได้นั่งรถไปดูไฟเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ อีก
มากมาย เกือบจะทุกหนทุกแห่งประดับไฟ และมีคำถวายพระพร
ไว้อย่างสวยงาม บางแห่งก็ประดับแต่เพียงธงชาติไทยตามสภาพ
ของตน แม้ว่าเขาเหล่านั้นจะมีฐานะไม่ดี แต่ก็แสดงถึงน้ำใจอัน
ประเสริฐของเขา ซึ่งตั้งใจจะถวายพระพรตามสภาพของตน ข้าพเจ้า
รู้สึกประทับใจในสภาพและน้ำใจของคนเหล่านี้มากทีเดียว

พอรถไปแถวถนนราชดำเนิน รถก็เริ่มติด แม้แต่คนที่เดิน
ตามถนน ก็มากมายเหลือเกิน มีคนทุกชาติ ทุกภาษาทีเดียว ตาม
ถนนราชดำเนินนี้ ประดับไฟไว้มากมาย และสวยงามเป็นที่ประทับใจ
แก่ผู้ที่ได้พบเห็นเป็นอย่างยิ่ง

การที่ชาวไทยได้ประดับประดาไฟอย่างมากมายและสวย
งามในคืนเฉลิมพระชนมพรรษานี้ แสดงว่าชาวไทยมีความจงรัก
ภักดีต่อสมเด็จพระบรมราชินีนาถ เป็นอย่างยิ่ง

ขอน้อมเกล้า ฯ ถวายพระพรให้ทรงพระเจริญเทอญ

๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๑

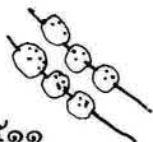

เด็กขายข้าวต้มผัด

วันนี้เป็นวันเสาร์ ตอนเช้า ข้าพเจ้าไปโรงพิมพ์กับพี่ คุณป้า และคุณอา พอตอนเที่ยงไปรับประทานอาหารแถวประตูน้ำเพราะอยู่ใกล้โรงพิมพ์ เมื่อรับประทานอาหารเสร็จก็ไปซื้อผ้าให้พี่ ขณะที่กำลังเดินซื้อผ้าอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้เห็นเด็กขายข้าวต้มผัดคนหนึ่ง อายุราว ๆ ๘ ปี ร้องขายข้าวต้มผัดอยู่ ข้าพเจ้ารู้สึกสงสารและเวทนาเด็กคนนั้นมาก เพราะว่าเขาคงอยู่ในครอบครัวที่อดคัด ดูจากเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่ คือ กางเกงสีกาก็เก่า ๆ และเสื้อสีขาวปักอักษรย่อของชื่อโรงเรียนแห่งหนึ่ง แต่เสื้อและกางเกงนี้ค่อนข้างเล็กและเก่า ข้าพเจ้าคิดว่าเขาคงไปเรียนหนังสือและหลังจากโรงเรียนเลิกแล้วกลับมาช่วยผู้ปกครองขายข้าวต้มผัด

ข้าพเจ้ารู้สึกยกย่องชมเชยที่เขาทำงานอย่างขยันขันแข็ง มีใต้งอมืองอเท้า และกตัญญูรู้คุณต่อผู้มีพระคุณ ข้าพเจ้าจึงซื้อข้าวต้มผัดจากเขา ๒ บาท วันนั้นข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจในภาพของเด็กชายตัวเล็ก ๆ ผู้นั้นมาก พลางนึกว่าถ้าเขาโตขึ้นแล้วขอให้เขาทำงานโดยใช้เงินของเขาให้เป็นประโยชน์เพื่อสร้างฐานะของเขาเองด้วยเทอญ

๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๑

ลูกชินปิงและผู้ดี

วันนี้เป็นวันศุกร์ หลังจากเลิกเรียนแล้วข้าพเจ้าและพรรณิกา ก็เดินมาซื้อตึกเลขๆ ตามปกติ แต่วันนี้รถของพรรณิกาและข้าพเจ้า ยังไม่มารับ เราจึงเดินไปซื้อขนมรับประทานกัน เมื่อซื้อน้ำตาลสด แล้วก็มาซื้อลูกชินปิง ระหว่างที่กำลังรอแม่ค้าปิงลูกชินอยู่นั้นก็มี หญิงคนหนึ่งเดินมา ผู้หญิงคนนี้เป็นคนวัยกลางคน แต่งตัวดี และ พูดจาสุภาพอ่อนหวาน แม้จะพูดกับแม่ค้าขายลูกชินปิงก็ตาม เมื่อ ซื้อของแล้วผู้หญิงคนนั้นก็ยิ้ม ๆ แล้วก็เดินไป

ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจในคำเธอมากมาก และผู้หญิงนั้นก็ สมควรที่จะเรียกว่า “ผู้ดี” ได้ เพราะแม้เธอจะแต่งตัวดีและร่ำรวย ก็มิได้ถือตัวและดูถูกคนจนเช่นแม่ค้าเลย สืบเนื่องจากการพูดจา แม้จะพูดกับแม่ค้าก็พูดอ่อนหวานและไพเราะ

ฉบับที่ ๔

๑๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๑

คนงานและหยาดเหงื่อ

วันนี้เป็นวันเสาร์ ข้าพเจ้าออกไปซื้อของที่ปากซอยกับพี่ ๆ และพอเดินไปถึงปากซอยก็แลเห็นคนงานกำลังขุดถนนอยู่ คนงาน

เหล่านี้มาหลายวันแล้ว และสร้างบ้านพักชั่วคราวอยู่สุดซอยใกล้ ๆ กับบ้านของข้าพเจ้า เขาเพิ่งลงมือทำงานวันนี้เอง งานของเขาคือทำท่อระบายน้ำ และต้องขุดถนนเสียก่อน ความจริงแล้วถนนก็เพิ่งจะทำเสร็จไปและการขุดถนนนั้นอาจทำให้ถนนเสียได้ แต่เขาก็พยายามทำอย่างระมัดระวังที่สุด สืบเนื่องจากการขุดถนนนั้นเขาก็ทำไปเป็นที่ ๆ ไม่ใช่ขุดตรงนั้นิดตรงนั้นหน่อย ซึ่งก็ดีกว่าที่ข้าพเจ้าคิดไว้ คนงานเหล่านี้ทำงานกันตั้งแต่เช้าถึงเย็นและจะหยุดรับประทานอาหารบ้างเท่านั้น เขาจึงเหน็ดเหนื่อยมาก เพราะทุกคนมีเหงื่อเต็มหน้า และถึงอย่างไร เขาเหล่านั้นก็ต้องทำงานเพื่อการยังชีพอยู่ของตนเองและครอบครัว เขาจึงเห็นว่าหยาดเหงื่อทุกหยาดทุกเม็ดของเขาเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าประทับใจมาก และคนงานเหล่านั้น ก็คู่สนิทดและรักกันเพราะเป็นคนอาชีพเดียวกัน ย่อมเห็นใจกันและกันด้วย

ฉบับที่ ๕

๑๘ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๑

สุนัขข้างถนน

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ ข้าพเจ้าได้ไปประจูน้ำเพื่อซื้อรองเท้าพอดิมองเห็นสุนัขตัวหนึ่ง เป็นสุนัขไทยสีน้ำตาลกำลังวิ่งข้ามถนน มีรถบรรทุกของคันหนึ่งแล่นออกมาจากซอยและเลี้ยวอย่างรวดเร็ว สุนัขที่กำลังข้ามถนนอยู่เลยโดนรถชน ข้าพเจ้าได้ยืน

เสียงของมันร้องอย่างน่าเวทนา มันนอนจมเลือดตายอยู่ข้างถนน
ทุก ๆ คนมองดูร่างอันผอมโซของมันมีแต่หนึ่งหุ้มกระดูก ข้ำพ-
เจ้านึกเปรียบเทียบกับสุนัขฝรั่งซึ่งเป็นที่นิยมของคนไทย เวลา
ที่จะไปเดินเล่นก็ต้องมีคนจูง มีอาหารดี ๆ กินจนอ้วน แต่ตรงกัน
ข้ามกับสุนัขไทย แขนจะผอมโซและส่วนมากก็เป็น “สุนัขข้างถนน”
ข้าพเจ้าจำภาพนั้นได้ชัดเจนและทุกครั้งทีนึกก็อดสงสารมันไม่ได้

ฉบับที่ ๖

๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๑

KING'S CUP

เหตุการณ์การแข่งขันฟุตบอลระหว่าง ไทย กับ พม่า

วันนี้ในตอนกลางคืนข้าพเจ้าไม่ได้ไปชมฟุตบอลการแข่งขัน
ระหว่างไทยกับพม่าที่สนามสุขุขลาศัย แต่ดูการถ่ายทอดฟุตบอล
นัดสำคัญนี้ทางโทรทัศน์ช่อง ๔

การแข่งขันครั้งนี้พม่าชนะไทยไป ๒ ต่อ ๐ แต่การที่ไทย
แพ้ไม่ได้เป็นเหตุการณ์ประทับใจข้าพเจ้าเลย แต่ที่ข้าพเจ้าประทับใจ
มากที่สุดคือการที่มีการปะทะกันระหว่างนักฟุตบอลทั้งสองทีม
บางทีไทยไปเตะพม่าก่อนก็มี และบางทีนักฟุตบอลไทยหุ้มฟุตบอล
ใส่หัวนักฟุตบอลพม่า บางครั้งทั้งสองฝ่ายก็ด้อยกันเลย และข้าพเจ้า

คิดว่าเป็นการไม่สมควร เพราะเสียชื่อเสียงแก่ประเทศไทยเราซึ่งเป็นทีมเจ้าภาพอีกด้วย

อีกอย่างหนึ่งก็คือการที่เกิดมีคนอารมณ์ร้อน แล้วประเบิดขวดลงมาแต่พลาดไปหล่นลงตรงที่ผู้ชมข้างล่าง มีคนบาดเจ็บหลายคน บางคนเสียเลือดมาก ตอนเช้าข้าพเจ้าอ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง พบว่าคนหนึ่งในจำนวนผู้บาดเจ็บ ต้องตายเพราะทนพิษบาดแผลไม่ไหว เนื่องจากโดนระเบิดขวด เป็นข่าวที่น่าสลดใจมาก เพราะเป็นการตายที่ไม่สมควรและไม่มีเหตุผลอันดีเลย

ข้าพเจ้าหวังอย่างยิ่งว่าถ้ามีการแข่งขันครั้งต่อไป คงจะไม่มีเหตุการณ์น่าสลดใจอย่างนี้เกิดขึ้นอีกแน่นอน

๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

ดูไฟวันเฉลิมพระชนมพรรษา ร.๕

วันนี้ข้าพเจ้าได้นั่งรถไปดูไปตอนกลางคืน เหตุที่ไปดูวันนี้ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ใช่วันเฉลิมฯ ก็เพราะวันที่ ๕ อันเป็นวันเฉลิมนั้น ตอนกลางคืนรถคงจะติดมากดังเช่นปีที่แล้ว ๆ มา และอีกประการหนึ่งก็คือในวันที่ ๕ ก็หยุด ถึงแม้จะกลับดึกก็ตื่นสายได้

ขณะที่ผ่านไป ตามที่ต่าง ๆ ก็มีไฟเปิดสว่างไสว เกือบทุกแห่งประดับไฟไว้สวยงามมาก ตกแต่งกันเป็นแบบแปลก ๆ แหวก

แนว แตกต่างกันไป ที่ข้าพเจ้าสะดุดตา ก็คือที่บริเวณโรงพยาบาลสงฆ์ ที่โรงพยาบาลสงฆ์ทำเป็นรูปในหลวงรัชกาลที่ ๕ กำลังผนวชอยู่และประดับไฟไว้อย่างสวยงามและบริเวณข้าง ๆ นั้นก็เช่นกัน

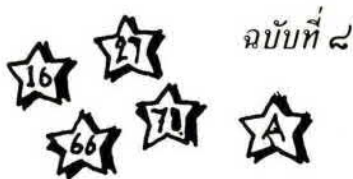
อีกแห่งหนึ่งก็คือ พระที่นั่งอนันตสมาคม มองดูไกล ๆ เหมือนปราสาทในภาพยนตร์ ประดับไฟสีเหลืองอ่อนไว้ทั่วองค์ พระที่นั่งสวยงามมาก

ส่วนทางราชดำเนินนั้นก็เช่นกัน ที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติเป็นรูปจักรสวยงามมากเช่นเดียวกับที่ธนาคารออมสิน มีไฟสว่างพริบไปทั่วตึกเลยทีเดียว ซึ่งดูเหมือนจะเป็นอย่างนี้ทุก ๆ ปี

บ้านบางหลังก็แสดงความจงรักภักดีโดยการประดับธงชาติไทยไว้หน้าบ้าน และติดไฟสองสามดวงถึงแม้จะไม่สวยงามมากนัก แต่ก็แสดงว่าเขาเต็มใจทำและมีความจงรักภักดีต่อองค์พระมหากษัตริย์อย่างแท้จริง

๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

คนบ้า

วันนี้ตอนเย็นเมื่อนั่งรถกลับบ้าน ตอนที่เลี้ยวเข้าซอยพบคนคนหนึ่งกำลังนอนอยู่ตรงทางเท้าก่อนเลี้ยวเข้าซอยตรงมุม

น้องข้าพเจ้าเห็นคนนี้แล้วบอกว่า เคยเห็นเอาจักรยานขึ้นข้างคนทีลป
จักรยานอยู่ คนสวนที่บ้านของข้าพเจ้าบอกว่า คนนี้เป็นบ้านผม
แล้ว ชอบกินเหล้า นอนหลับที่ตรงหน้าประตูบ้านคนอื่นเรื่อย
และก็ชอบเอาจักรยานไปคน ชอบอยู่แถว ๆ ซอยบ้านข้าพเจ้า
กับซอยบ้านดอนไถ่ ๆ บ้านข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ารู้สึกสงสารมากเพราะอาจอดตายตอนหลัง และถ้า
เป็นบ้านมาก ๆ อาจถูกจับ

พุทธภาษิต

ทพ มิตฺตานํ คนฺถติ
ผู้ให้ ย่อมผูกไมตรีไว้

รูปี ชีรติ มฺจุจํ นามโคตคํ น ชีรติ
ร่างกายของสัตว์ย่อยยับได้ แต่ชื่อและสกุลไม่ย่อยยับ

คำสั่งกระทรวงศึกษาธิการ

ที่ สป. ๓๑๔ / ๒๕๒๖

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๒๖

หนังสือวันเด็กประจำปี ๒๕๒๖

ตามที่คณะรัฐมนตรี ได้เคยมีมติอนุมัติให้จัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ เป็นประจำทุกปี โดยได้แต่งตั้งคณะกรรมการจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ เป็นผู้ดำเนินการจัดงาน นั้น

เพื่อให้การจัดงานฉลองวันเด็กแห่งชาติ ประจำปี ๒๕๒๖ เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและได้รับผลสมตามความมุ่งหมายของทางราชการ จึงแต่งตั้งบุคคลต่อไปนี้เป็นคณะกรรมการจัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือวันเด็ก ประจำปี ๒๕๒๖ คือ

๑. นายประคณ ดันติวงษ์	ประธานอนุกรรมการ
๒. นายคุณฐิ วงศ์ศิริธร	รองประธานอนุกรรมการ
๓. นางสลวย โรจนโสโรช	อนุกรรมการ
๔. นางแม่นมมาส ขวลิค	อนุกรรมการ
๕. นายสัมฤทธิ์ ลำเจียก	อนุกรรมการ
๖. นายสวง กาญจนการ	อนุกรรมการ
๗. นายณรงค์ เทวินทรภักดี	อนุกรรมการ
๘. นายอารี ศาสตร์สาระ	อนุกรรมการและเลขานุการ
๙. นางประสพสุข นวลวิวัฒน์	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๑๐. นายบุญรอด ปทีปธานี	อนุกรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๒๖ เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๒๖

(นายสมาน แสงมลิ)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

ในบรรดาเด็กไทยที่มีความสามารถทางศิลปะที่ดีเด่นและทำชื่อเสียงมาสู่ประเทศชาติอยู่เนือง ๆ นั้น ในจำนวนนี้เด็กหญิงวิไล ศิวะบุญญา เป็นอีกคนหนึ่งที่มีผลงานศิลปะอันน่าประทับใจยิ่ง

เด็กหญิงวิไล ศิวะบุญญา เคยได้รับรางวัลการประกวดศิลปะเด็กทั้งในประเทศและต่างประเทศเป็นจำนวนถึง ๖๒ รางวัล โดยได้รับรางวัลครั้งแรกตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ รางวัลที่สำคัญ ๆ ได้แก่ รางวัลยอดเยี่ยมจากงานกาชาด จัดโดยสภาการชาดไทยร่วมกับคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๒๔ รางวัลจากการสื่อสารประเทศญี่ปุ่น ๑๙๘๒ รางวัลดีเด่นจากคณะกรรมการการแสดงศิลปะเด็กแห่งประเทศไทย ครั้งที่ ๒ และ ๓ พ.ศ. ๒๕๒๔-๒๕๒๕ รางวัลยอดเยี่ยมจากการประกวดภาพเขียนเนื่องใน “วันวิสาขบูชา ๒๕๒๕” จากธรรมสถาน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รางวัลและประกาศนียบัตรทางศิลปะจากการประกวดภาพเขียนเด็กนานาชาติ ประเทศชิลี ๑๙๘๒ รางวัลที่ ๑ จากภาพเขียน “สมเด็จพระเทพฯ ที่เรารัก” จัดโดยบริษัทไฟฟ้าฟิลิปส์แห่งประเทศไทย จำกัด รางวัลยอดเยี่ยมจากโครงการนิทรรศการศิลปะเด็กของอาเซียน สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ๒๕๒๖ ฯลฯ

เด็กหญิงวิไล ศิวะบุญญา อายุ ๑๑ ปี เป็นผู้ที่สนใจการเรียนทุกวิชา โดยเฉพาะมีผลการเรียนดีเด่นในวิชาเลขคณิต ภาษาอังกฤษ ศิลปศึกษา และมีความประพฤติดีสำหรับวิชาศิลปศึกษามีอาจารย์ ภาณุวุฒิ วงษ์ทอง เป็นครูผู้สอน ปัจจุบันกำลังเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนวัดไม้เงินโชตนาราม กรุงเทพมหานคร

พิมพ์ที่ศูนย์บริการพิมพ์ ๔๑๓/๒๕-๓๑ ถนนอรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

นายชูเกียรติ อุทกะพันธุ์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา โทร. ๔๒๔๒๘๐๐-๑

ภาพรางวัลจากการประกวดภาพเขียนเด็กนานาชาติ

(SHANKAR'S INTERNATIONAL
CHILDREN'S COMPETITION 1982)

โดย

เด็กหญิง วิไล ศิวะบุญญา

โรงเรียนวัดไผ่เงินโชตนาราม กรุงเทพมหานคร

ISBN - 974 - 7901 - 29 - 3